

„Drazí mladí lidé, církev počítá s každým z vás! Potřebuje vaši živou víru, vaši tvůrčí humánnost a dynamiku vaší naděje. Vaše naděje obnovuje církev, činí ji mladší a dává jí nový elán.“
Benedikt XVI.

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s R.D. Benno Rösslerem, farářem v Bořislavi	4
Představujeme farnost Cvikov	8
Osobnost Vzpomínka na otce biskupa Karla Otčenáška	10
Církevní stavby v diecézi s Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Spiritualita Kdo je to kněz	12
Zprávy z diecéze Pod' na pout' 2011	14
Madrid 2011	15
Charita Diecézní charita Litoměřice	16
Napsali jste Netradiční mše svatá	18
Křížová cesta pro děti	18
Setkání na „Pravdě“	18
Pouť Na Poušti	19
Setkání varhaníků a sbormistrů	19
Putování za sv. Anežkou	19
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	20
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, tip na výlet, z diářů	21

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Filip Landa

*Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
srpen 2011 • 16. ročník • 6. číslo • 20 Kč

Dvacetiletá dáma

Milí čtenáři časopisu Zdislava,

v těchto dnech si naše diecéze připomíná 20. výročí založení diecézní charity. Je to významné výročí. Poté, co se začal obnovovat život církve po dvou totalitách, které tak bolestně zasáhly celou naši zemi, ale litoměřickou diecézi zvláště, přikročilo se záhy také k obnově charitního díla v diecézi.

V době komunismu byly charity „transformovány“ v jakási zařízení ROH pro kněze a řeholnice, případně reprezentovala domovy pro duchovní a řeholní sestry či zašitovovala všechno, co se v církvi nedělo v kostele, jako například katolický tisk a výrobu, popřípadě prodej devocionálií. V takovém stavu jsme zdědili nejen Charitu coby organizaci, ale taky naše chápání Charity v církvi.

Obnova Charity tedy znamenala a stále znamená nejen obnovu a rozvoj charitního díla církve, ale také obnovu chápání toho rozměru církve, kterým je institucionalizovaná účinná láska k bližnímu.

Často bývá charitou označována jakákoli pomoc bližnímu. Své charity mají nejrůznější celebrity, společnosti, sportovci či milionáři. Málo se však ví, že charita není nějakým dobrovolným přívažkem církve, tak jako když milionář už neví, co se svými penězi.

Charitní dílo je bez nadsázky konstitutivní prvek církve, což znamená, že bez tohoto aspektu bytí by nebyla církev církvi tak, jak byla Bohem zamýšlena. Konstituce II. vatikánského koncilu o církvi (LG) říká, že církev je „v Kristu jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“. (LG 1) To znamená, že fakt, že Bůh miluje člověka, a to ne způsobem, jak to dělají osobnosti ve světě, když něčemu dají záštitu nebo když udělají gesto, ale účinně, tedy tak, že to skutečně řeší nedostatek konkrétního člověka, je zviditelněn a uskutečněn v církvi, tak jako svátosti pomocí viditelných symbolů a slova prostředkují neviditelnou milost – Boží dar.

Řezenský biskup Gerhard Ludwig Müller ve své knize „Dogmatika pro studium i pastorači“ (str. 626) píše: „[Církev] slouží lidem všude tam, kde potřebují duchovní i tělesnou pomoc. I v diakonii (charitní službě – pozn.) je církev takřkajíc neomylná, protože v každém skutku lásky k bližnímu je milován Kristus sám, a naopak v každém nezištném skutku lásky k bližnímu se do světa „vtěluje“ Boží láska k člověku [...] Láska k bližnímu je svátostí Boží lásky.“

Charitě se věnuje papež Benedikt XVI. ve své první encyklice „Deus Caritas Est“. A píše zde: „Církev musí uplatňovat lásku také jako komunita. Důsledkem toho je, že láska potřebuje také organizaci jakožto předpoklad uspořádané komunitní služby.“ (DCE 20) Papež dále upozorňuje, že se už prvotní církev představuje jako komunita, která se stará o to, aby nikdo netrpěl nedostatkem. Ustanovením jáhnů (diakonů) potom zařazuje církev diakonickou službu mezi úkoly spojené se svátostným kněžstvím. Praxe církve od prvních okamžiků její existence potom ukazuje, že „jednou z hlavních oblastí činnosti církve spolu s udělováním svátostí a zvěstováním slova je uplatňování lásky (caritas) k vdovám a sirotkům, vůči uvězněným, nemocným a potřebným všeho druhu.“ (DCE 22)

Z toho, co jsem doposud napsal, je jasné, že pro nás věřící, diecézány, farníky není charita „oni“, ale „my“, stejně tak jako církev, farnost, diecéze není cizí pro charitu.

Diecézní charitě k jejím dvacátým narozeninám chci především poděkovat za to, že je viditelnou podobou Boží lásky k člověku i lásky člověka k bližnímu, uskutečňované v církvi. Jsem rád, že je organizací profesionální, která má dobré jméno v celé společnosti i v jednotlivých místech, kde působí. Chci poděkovat všem, kteří charitu reprezentují, od ředitelky a prezidenta až po posledního pracovníka či dobrovolníka. Charitě přeji, aby – když už je dvacetiletou dárou – byla chtěnou, milovanou, dospělou a vyspělou společností, která bude – především činem – ukazovat, že Bůh člověka neopouští, ale že jej miluje v jakékoli situaci.

Zakončím slovy papeže Benedikta XVI.: „Láska – caritas – bude vždy potřeba, a to i v té nejspravedlivější společnosti. Neexistuje žádné spravedlivé státní uspořádání, jemuž by se podařilo to, aby služba lásky byla zbytečná.“ (DCE 28) To jsou pro naši jubilantku slova jistoty do budoucna...

P. Stanislav Příbyl CScR, generální vikář

Pastorace v severočeském pohraničí kněze Benno Rösslera

Vážení,

posílám vám článek do Zdislavy. Je to již čtvrtý článek, co jsem do Zdislavy poslal. Jeden byl o tom, jak se učilo náboženství za totality, druhý byl o kostelech a kaplích opravených a nových v mém rajónu. Třetí článek byl „Farář se jenom modlí“. Tak si to myslela jedna paní. Musel jsem ji vyvést z omylu, tak jsem psal, jak jsem byl v Jílovém a tam jsem se naučil dělat sklenáře, natěrače oken na faře, přidavače zedníkům, v mém autě jsem vozil cement na opravu kostela, pomáhal stavět lešení, káceli jsme v lese stromy na lešení, dělal jsem taxikáře, vozil na konferenci pana vikáře a jiné lidi, ještě dnes vozím pana varhaníka do kostelů.

Přeji mnohé úspěchy vaší práci a do ochrany Panny Marie vás poručím.

Krátce po sametové revoluci jsem přišel do venkovské farnosti Bořislav na severních svazích Českého středohoří. Mé první setkání bylo s patrně jediným zdejší trvalým farníkem a pravidelným návštěvníkem kostela, panem Janšou. Ten mi povídal o tom, že nezřídka bývá na mši svaté v kostele sám s Milanem Vlčkem, mým předchůdcem. Ani farní hospodyně pro nemoc či jiné zaneprázdnění někdy nepřišla. Za mého působení začaly do kostela chodit paní Kabourková a paní Hrubá. Jejich synové byli učitelé, takže v dobách totalitního režimu raději do kostela nechodily, aby jim nezpůsobily problémy v práci. Ty ale po čase zemřely.

Do kostela přišli také paní Nováková a pan Novosedlák, kteří se přistěhovali z Velemína, a taky paní Doležalová. Občas se v kostele ukáže také pan Novák. Ale proč, abych ho po mši odvezl k benzínové pumpě pro cigarety, nebo přijde s nějakou událostí v televizi. Zval jsem taky pana Pecháčka, aby přišel do kostela. Odpověděl, že chodí v sobotu večer natahovat hodiny, to prý mu stačí.

Velkou posilou farnosti je pan Müller, který má nedaleko chalupu a občas přijde s celou rodinou ze Slovenska. Řadu let do zdejšího kostela chodívala paní Šedivá s manželem, která posílala kostelní zpěv svým hlasem. Ti se však odstěhovali na stará kolena za synem knězem na Moravu.

V prvním roce působení jsem naivně nabídl výuku náboženství v Žalanech na základní škole, ale zájem byl naprosto nulový.

V rámci farnosti spravuji taky menší filiální kostel v Žimu. Tam jsem sice pokřtil chlapce jedné z posledních návštěvnic kostela, ta se však odstěhovala. Od té doby do kostela nikdo nepříjde, přesto byl nákladem německých rodáků opraven. Nyní se tam koná mše svatá pouze jednou do roka za účasti P. Havelky, když přijedou rodáci z Německa, ale i tehdy z obce nikdo nepříjde, zájem o kostel je nulový.

Další filiální kostel je v Hradišti, je to kostel sv. Vavřince. Zpočátku tam chodilo nejvíce lidí z celé farnosti, okolo deseti. Většina starých lidí postupně umírala a v zimním období jsou tam nejvýše dva až tři lidi, z toho část dojíždějících. Vyšší počet je v letním období, především zásluhou paní Dujkové, rozené z Bubna a Litic, a jejích příbuzných.

Největším filiálním kostelem farnosti je kostel sv. Martina ve Rtyni. Stará se o něj PhDr. Martin Šístek. Mše svatá bývá v zimě ve vytápěné zimní kapli, jinak v kostele. Pravidelným návštěvníkem je početná rodina s dětmi, ale i někteří další převážně důchodového věku. Je to v současnosti nejlépe navštěvovaný kostel ve farnosti, zejména o výroční pouti, které se již podruhé zúčastnil otec biskup litoměřický Jan Baxant.

Kromě toho jezdívám na fatimský den (13. den v měsíci) zpovídat do Mariánských Radčic. Loni jsem započal svátostí nemocných pět lidí v Hradišti a dva z Teplíc.

To je zdejší pastorace, někde je to možná obdobně.

Každoročně sbírám ve farní zahradě ořechy, a když jezdím na exercicie na Svatý Hostýn, zásobuji jimi všechny spolubratry.

Taková je moje pastorace v pohraničí. Přeji spolubratrům taky mnoho úspěchů.

P. Benno Rössler, farnost Bořislav

Jak se Vám tu, pane faráři, pod Krušnými horami daří?

Špatně se mi dýchá, daleko nechodím, musím všude autem. I tady nahoru do kostela jezdím autem. Jednou za čtrnáct dní mám mši svatou v Hradišti, jednou za čtrnáct dní ve Rtyni. Hrátky na varhany sem za mnou jezdí doktor Honys (PhDr. Vít Honys - pozn.). Dřív jsem ho ještě vozil do Kostomlat, kde žil P. Emanuel Kindermann, tomu bylo skoro devadesát, když umřel. Pak tam jezdil náš teplecký vikář Pospíšil (P. František Pospíšil SDB - pozn.). Chodily tam do kostela jen dvě paní a on tam pravidelně každou neděli o půl čtvrtý byl. Pak jedna zemřela a chodila jenom paní Pýchová. Kvůli jedné paní obětavě jezdil každou neděli. Když zemřela i ta, kostel se zavřel a fara se prodala. Říkám, že tady to jednou dopadne taky tak. Až jednou zemřu, už sem nikoho nedají. Biskup nikoho nemá.

Kde jste se narodil?

Narodil jsem se v Jablonci nad Nisou, kde jsem byl pokřtěn u Sv. Anny. Ale v roce 1931 stavěli nový kostel Božského srdce Páně, tak říkám, že zrovna pro mě, že když jsem se narodil, začali mi stavět v Jablonci kostel. Měl jsem v něm v roce 1958 primici. Pak jsem se dostal jako kaplan do Turnova, tam byl pan vikář Klement Ruisl, Kléma. Zůstal jsem ale jen tři měsíce, volali mě na vojnu a musel jsem nastoupit.

Kde jste studoval?

První rok ještě v Praze, pak to komunisti zavřeli a už nevím, co z té fakulty v Praze udělali. Všechno se to stěhovalo do Litoměřic. Napřed jsem taky udělal maturitu a v Litoměřicích jsem potom dostudoval. Ale svěcení jsem byl v Praze u Sv. Víta.

Kde jste působil v dalších letech?

Kapitulní vikář dr. Eduard Oliva mě poslal do Mostu. Byl jsem kaplanem u vikáře P. Jaroslava Knespla. V Mostě byly čtyři kostely. Všechny ještě stály, děkanský kostel byl ještě na původním místě a ve všech jsem sloužil. První zbouřali kapucínský kos-

tel, pak přišly na řadu další - kostel sv. Václava i minoritský kostel sv. Františka Serafinského.

Povím vám příhodu. P. Knespl byl takovej dost lidovej. Střídali jsme se ve službě. Co bylo ten den potřeba - pohřby, křtiny - když měl člověk službu, všechno to musel vykonat. I práci v kanceláři, na to byl přísnější. V době, než jsem tam přišel, měl pan vikář půlnoční mši v děkanském kostele. Říkal, že chuligáni, co se

R.D. Benno Rössler

opili, tam dělali strašnej kravál, že nebyly skoro slyšet varhany a ti na kůru zase vůbec neslyšeli faráře. A proto ji už nechtěl dělat v děkanském, že ji uděláme v minoritském kostele. Ptal se mě, jestli chci sloužit, nebo venku hlídat. A já říkám: „Pane vikáři, já na to nejsem, abych někoho honil a hlídal, radši půjdu sloužit.“ Tak jsem sloužil a on byl venku a hlídal. Ale taky pozval esenbáky, aby asistovali, to musel. Bylo tam hodně výrostků, a co ti vyváděli! Chtěli do kostela, ale nepustil je tam. Pak je naložili do antonů a odvezli. No, ale druhý den Svobodná Evropa hlásila, že esenbáci bránili mládeži a nechtěli je pustit do kostela. Ale přitom bylo dobře, že je nepustili, oni chtěli dělat výtržnosti. Zato lidi si to pochvalovali, že takovou krásnou půlnoční dlouho neměli. Proto někteří kolegové už půlnoční kvůli výtržnostem nedělali. Ale já jsem vždycky dělal půlnoční. V Mostě jsem zůstal jenom rok, pak jsem se dostal na tři roky do Trmic. Po mně pak nastoupil biskup Otčenášek. To jsem byl

rád, že jsem to mohl předat právě jemu.

Učil jste náboženství?

V Mostě jsem učil náboženství ve škole - dvě hodiny týdně. Potom v Trmicích, to už nebylo ve škole, protože tam tomu bránili. Přesvědčovali rodiče, aby děti na náboženství nedávali. Domluvil jsem se proto s rodinami, který jsem znal z kostela, že budu chodit k nim. Střídal jsem to: jednou jsem šel tam, podruhé tam a bylo to hezký. Kdyby mě ale někdo udal u tajemníka, setřel by mě.

Když jsem pak přišel do Jílového, tam jsem prožil rok 1968, mohl jsem zase chodit učit do školy. Za Dubčeka se všechno uvolnilo. Měl jsem tam asi dvanáct dětí, pan ředitel mi dal volnou ruku a nechal to na mně. V Javorech v jednotřídce byl ředitelem komunist a tam se na náboženství přihlásily všechny děti. Přišly i do kostela ministrovat. To bylo hezký v tom šedesátém osmém roce. Ale pak po sedmdesátém byl zase konec. Pak zas nikdo nechodil.

Některé kněze jsme často viděli na lešení. Jak to bylo s Vámi?

Například kostel v Jílovém, ten byl v takovém stavu, že jsme ho museli týden uklízet. Byla tam vymláčená okna, na kůru bydleli vlašťovky, vrabci i sovy, na varhany se nehrálo. Nejvíce jsem se tu trápil s okny. Pořád jsem je někde zasklíval. Naučil jsem se dělat sklenáře, řezat sklo a zasklívat. To byla nekonečná práce. V Děčíně byl navíc vysoký kos-

- narozen 5. května 1931 v Jablonci nad Nisou
- kněžské svěcení 29. června 1958 v Praze
- v letech 1958–1960 kaplanem v Turnově
- 1960–1961 kaplanem v Mostě
- 1961–1965 administrátorem v Trmicích
- 1965–1978 administrátorem v Jílovém u Děčína, administrátorem excurrendo v Javorech, Krásném Lese, Libouchci, Petrovicích u Chabařovic, Tisě
- 1978–1990 administrátorem děkanského úřadu v Děčíně, administrátorem excurrendo v Arnolticích, Hřensku, Huntířově, Růžově
- od 1. 2. 1990 farářem v Bořislavi a administrátorem excurrendo v Žimí a zároveň výpomocným duchovním v Teplících

tel, žádný žebřík jsem nesehnal, hasiči nepůjčili. Pak mi někdo poradil horolezce. Představte si, oni si seshora pustili lano se sedačkou až k oknu a zasklivali. Se sklenářem jsem zasklival okna i na Sněžníku. Museli jsme vysekat kyt ze železnejch rámu a podle šablony jsme řezali sklo. Celej týden jsme tam jezdili.

Kde jste prožil další roky?

V Děčíně. Tam se skoro v celým okrese náboženství neučilo. Ale pokřtil jsem aspoň tři dospělý muže a mohl jsem i birmovat. To bylo zvláštní, tenkrát nebyl biskup a dostal jsem povolení od kapitulního vikáře, že můžu udělit i birmování. Taky jednomu, už nevím, jak se jmenoval, jsem dal Bibli. Jeho otec byl ateista, a když viděl, že má Bibli, tak mu ji vyhodil z okna. Ten mladý byl předseda Socialistického svazu mládeže v Děčíně a nějaká holka na něj žalovala, že chodí do kostela. Zavolali si ho a setřeli za to, že on jako člen a předseda SSM chodí do kostela. On jim položil legitimaci na stůl. Křičeli na něj, byli vztekli, i mě si tam zavolali, jestli prý jsem ho přesvědčoval. Byl pak v Děčíně nemožnej a musel se odstěhovat. Chodil rád do kostela, četl Bibli, zájímalo ho to, nechal se pokřtít a birmovat. Problémy měl i jeho nadřízenej.

Jak se Vás dotkly „snahy“ příslušného církevního tajemníka?

V Děčíně jsem jim byl moc na očích. Vždycky, když něco bylo, volali, že mám průšvih, a já jsem říkal: „Jakej?“ No, pořád něco bylo. Jednou byl průšvih na Vánoce, že prej jsem dal bez povolení rozmnožit koledy. To jsem nedal já, to rozmnožil varhaník, aby mohli lidi zpívat. Oni na mě, že já jsem za to zodpovědněj, že to musím varhaníkovi vysvětlit. Ten to musí napřed hlásit na okres a on, tajemník, musí schválit, jestli se může tisknout, nebo ne.

Nebo mi tam chodil jeden, co byl u starokatolíků. Byl vysvěcenej někde v Německu, byl to už starší pán, Havlíček se jmenoval. Byl to podivín, nosil takovej velkej kříž. Jednou při mši četl epištolu a zase mi tajemník volal, že mám

průšvih: „Tam vám chodí nějaký pán a lidi jsou dezorientovaný, že nosí ten velkej kříž, a myslejte si, že to je biskup. Tak jim to vysvětlíte a musíte mu to zatrhnout, epištolu nemůže číst.“ Nelíbilo se jim to.

Mám vám vyprávět veselý příhody s tajemníkem? Ale je to spíš asi trapas. Já jsem s ním vždycky něco zažil... Když jsem přebíral farnost v Jílovým po P. Poulovi, přišel tam pan vikář a u všeho musel být tajemník. Předávaly se kalichy a monstrance a další věci, všechno se důkladně kontrolovalo podle inventáře. Tajemník tam seděl a houpal se na židli. A krach! Židli šly nohy od sebe a tajemník bum na zem. Začal mi nadávat, že jsem na něj udělal atentát a že to dělám schválně, že jsem mu dal takovou židli. Já mu říkal: „Tak jste se neměl na tom houpat.“ Ale podle něj jsem mu to nastražil.

A druhý případ. Tajemník mi vždycky zatelefonoval a já mu musel dělat šoféra. Tenkrát chtěl jet do Rumburku. No tak, chcete to mít, tak já vás svezu. A když si tajemník nasedal dozadu do auta, jak se držel za dveře a já to zepředu neviděl, zabouchnl jsem, ale on tam nechal ruku. Strašně řval, že mohl přijít o prsty, a zase, že jsem mu to udělal schválně. No, ale já se nedíval dozadu, tak jsem neviděl, že se držel.

A další. Jednou jsem se dozvěděl, že mají na jedný vesnici hodně švestek. A tak jsem se ho ptal: „Nechcete náhodou švestky?“ A on, že samozřejmě ano, tak jsme do té vesnice jeli. Vzal jsem s sebou koš a každej jsme vlezli na jeden strom. A ono mu to pořád nebylo dost. Už měl plnej koš a potom ještě krabici, a že ještě nejedem, je tu hodně švestek. A tak jak lezl zas na další strom, ulomila se s ním větev a spadl na záda. Byl asi měsíc v nemocnici a zase já za to mohl, že jsem ho měl jistit. Byl jsem na jiným stromě, ale zase jsem za to mohl já.

Zažil jsem s ním toho hodně, pořád bylo něco a on vždycky řval. Když mě zavolal na ouřad, tak říkal: „Z těch vašich farářů mě jednou raní pepka!“ Vždycky se zbytečně rozčiloval. Odešel po-

tom do předčasnýho důchodu. Jednou šel s vnukem ven procházet se k Labi a tam mu puklo srdce a bylo. Okresní tajemník Josef Pechan.

Víte něco blíž o bourání kostelů v oblasti, ve které jste působil?

Pechan byl vždycky rád, když se zbouřal nějaký kostel. To říkal: „Už nemusím dávat peníze na kostel, a když se zbouřá, bude uklizeno.“ Třeba v Rychnově byl kostel tak vykraden, že tam nic nebylo, jenom holý zdi, a tak ho zbouřali. V okrese Děčín se zbouřalo asi osm kostelů - Krásný Studenec, Huntřív, Rychnov, Melbortice, Valkeřice, Brtníky, Mukařov a Rychnov.

Třeba kostel v Huntřívě jsem už nezažil. Tam byla špatná střecha. Přede mnou tam byl P. Daníšovič a ten začal kostel opravovat. Ale místní soudruzi si stěžovali, že kostel se opravuje a nemají kravín a ten se nestaví, ale lidi dělaj na kostele. Odvolali je, kostel nechal být, zatýkalo tam víc a víc až spadla celá střecha. Potom se řeklo, že je to životu nebezpečný, že by se tam mohl někdo zabít, tak se kostel zbouřal.

V Petrovicích stále víc a víc zatýkalo, trámy uhnily a celá střecha i strop, všechno se propadlo. A dosud tam kostel bez střechy ještě stojí. Zůstaly jen holý zdi. To jsem taky měl jeden čas na starosti. Teď patří objekt obci. Hodně tam jezdili Němci, protože je to na hranici. Za mě se opravovala věž, nové plechování a nátěr věže. Nikdo se o to nestaral, místní lidi o to neměli zájem, až to takhle dopadlo.

Na Ústecku sloužil jeden čas P. Antonín Sporer a ten to uměl s ouřadama. Podařilo se mu opravit několik kostelů - Skorotice, Žežice, Chabařovice. Vždycky udělal novou střechu i fasádu. Byl šikovnej, pronajal faru v Petrovicích, z toho udělali hotel nebo penzion. Byl z toho asi pěkný nájem. Fara ve Svádově za Ústím se taky pronajala.

Ve Svádově je zbožná hospoda, na zdi mají kříž a svatý obrazy. Byl jsem tam jednou na kafi. Tady v Bořislavi je taky zbožnej hospodskej, chtěl dát pokřtít. Já

říkám: „Beze všeho, ale musíte chodit na katechismus.“ On na to, že nemá čas, abych ho jen pokřtil. Ale já mu říkal, že to nejde. Je to jako v autoškole, taky se musíte učit jezdit. Jeho matka byla zbožná, a proto chtěl po mně vždycky kříž. Jednou jsem mu koupil kříž a on si ho dal do hospody. Taky jsem to doporučoval hospodskému v Žalanech, aby si tam dal kříž, ale ten si tam dal radši akty. Jsou různí lidé.

Jaké je to v současnosti zde?

Mám všelijaká trápení. Je tu veliká zahrada. Jednomu jsem tam nechal kus pole, pěstuje brambory, česnek, cibuli a seká mi trávu. Teď už jsem na to starej a sám nemůžu. Taky jsem tu pěstoval kytky a zeleninu.

Na zahradě jsou čtyři ořešáky, a tak mám pořád hodně ořechů. Rozdávám je, prodávám, lidi si sem pro ně jezdí a já jim taky odvezu. Každým rokem jezdíme s P. Pilarčkem na týden na Svatý Hostýn na exercicie, i tam je s sebou vozím a rozdávám.

Na kostele je opravená střecha. Viděli jste? Teď tu obec opravuje zeď kolem kostela.

V zimě mám při mši sbírku dvacet korun. Teď je to trochu lepší - sto dvacet korun. Nestačí to ale na nic. Musím dotovat farnost ročně nejmíň pěti tisíci na elektriku, svíčky a další.

Jednou jsme s Honysem sepisovali zvony. Někde v archivu našel, že tu za války v kostelech sebrali asi šest zvonů. Moje matka řkala: „Vždycky, když berou zvony, tak válku prohrajou.“ To bylo v první světový válce i ve druhé. To je lumpárna, používat na válku zvony. To potom musej prohrát. Zvony mají zvonit, aby lidi chodili do kostela. Tady si jeden stěžoval, že nemůže spát, když ráno zvoním. Mše je od půl devátý, tak zvoním a jim se to nelíbí, budí je to. Zvony nejsou na elektriku, to musím ručně. Varhany máme na elektriku v Hradišti i tady, ale ve Rtyni se musí šlapat.

Jak jste se dostal ke kněžství? Podívejte se, nejdřív jsem chodil do německý školy a potom, po čtyřicátým pátým, když se vystěhovali Němci, jsem začal chodit

do český školy. Když jsem vyšel, ptali se mě rodiče, čím bych chtěl být a já říkal buď hodinářem, nebo dělat bižuterii. Nakonec jsem se přihlásil na kovorytce. Tři roky jsem chodil do školy, mám výuční list, vyučil jsem se kovorytce. Byl jsem u podniku, kde se všechno dělalo do stříbra - pudřenky, tabatěrky... Byli jsme jen tři zaměstnanci, ale komunisti ho pak zlikvidovali, zkonfiskovali. Tak jsem přešel do druhýho podniku, tam se zase dělala většinou razítka. Tam to taky správce zlikvidoval a já přešel do bižuterie do Jabloneckejch Pasek, tam bylo asi dvacet zaměstnanců. Byla tam lisovna, kde se vyráběly z umělý hmoty třeba saxofony pro děti, kačenky a další hračky a my jsme na ně dělali formy. Pak to taky zavřeli a musel jsem do velkýho podniku, kde bylo asi pět set zaměstnanců, a tam mě přeškolili na nástrojaře. Potom jsem dělal na všech strojích: na soustruhu, fréze, s vrtačkou i kalící pec tam byla. Byla tam lisovna a cokoliv se pokazilo, jsme museli opravit, nebo udělat nové. Dojížděl jsem na kole. Pracovalo se na směny, byla to zajímavá práce.

V Jablonci byl komunista, nějaký Janoušek, a on věděl, že chodím do kostela. Říkal mi: „Poslouchej, chodíš do kostela, ty bys měl jít na faráře.“ Já na faráře? Já jsem se na to necejtil, ale on říkal, že bych se na to hodil. To on mě navedl, že jsem šel za panem děkanem a přihlásil se na bohosloví. Musel jsem jet do Prahy na přijímačku, tam se mě na všelico vypytať, přijali mě a už jsem musel studovat. Ale ten Janoušek tenkrát, ten mě na to navedl, to byl hodný člověk.

Jsou i hodný lidi. Má tu chatu jeden z Prahy, je to milionář. Připravil jsem mu dvě děti na birmování. Zavolám mu na Vánoce, Velikonoce, popřeju mu zdraví. Když mu volám, vždycky se ptá, co bych potřeboval. Já bych si netroufnul, ale on ne, co byste potřeboval. Biskup Koukl mi před lety přenechal starší auto, favorita. Ale měl jsem s tím autem práci, pořád bylo v opravě. Stálo mě to dost peněz, a tak jsem jednou do telefonu řekl, že mám potíže s autem. On řekl, žádný problém,

koupíme nové auto. Myslel jsem, že si dělá legraci a jednou koukám a nová fabia stojí před domem. Přivezl ji nějaký pán, že ho posílá s tím autem. Všechno okolo toho auta mi zařídil. Přihlásil, staré odhlásil, všechno vyřídil, přinesl mi techničák, a tak jezdím s fabií.

Když se zamyslíte nad kněžským životem, lítoval jste někdy?

Nelitoval, nikdy. Tajemník a jiní říkali, že bych mohl jít do civilního zaměstnání, že jsou tam lepší platy. No to ne, už se nikam jinam hlásit nebudu, jednou jsem tady farářem a kam mě Pán Bůh posílá, tak tam jsem.

Jeden starej pan děkan říkal, že první místo je od Pána Boha, druhý je od biskupa a třetí místo je od čerta. A je na tom něco pravdy. Nechci vám to rozebrat, ale tak jsem to prožíval. Nejhorší období, bych řekl, bylo v Děčíně. Byl jsem tam na očích toho tajemníka. Nebylo to moc dobrý, ten všude chodil a štoural.

Co Vám v poslední době udělalo radost?

Když jsem dostal to auto. A mám radost, když přijede na pouť do Žimu jednou za rok hodně poutníků. Nebo ve Rtyni, to mám zase radost, když přijede na pouť pan biskup. Ano, z toho mám radost, když přijede na pouť a má krásný kázání. Nebo jezdím ve středu do Mariánských Radčic zpovídat, tam je vždycky třináctýho v měsíci pouť, tak tam přes léto jezdívám. Někdy přijede vikář, přijedou i Němci, tam bývá plnej kostel.

Chcete něco vzkázat čtenářům?

Já bych jim vzkázal, aby se modlili. I za mě, abych tady ještě chvíli žil. Aby vytrvali ve víře a vychovávali ve víře i děti. I babičky, co mají vnoučata, ať si toho hledí. Vždycky babičkám říkám, aby se za děti a vnoučata modlily, aby je vedly do kostela. Teď je věřících málo, kněží ubývá a je jich taky málo...

Ptala se Marie Koscelníková

R.D. Benno Rössler oslavil letos na jaře významné jubileum - 80. narozeniny. Do dalších let mu přejeme pevné zdraví a hojnost Božího požehnání.

Dítě musí křesťanskou rodinu v církvi zažít

Farní obvod Cvikov spravuje od roku 2007 J. M. can. Rudolf Repka. Farnosti Kunratice, Lindava a Krompach, které k obvodu patří, jsou zavřené. Věřící, kteří tam zůstali, jezdí na bohoslužby do Cvikova.

Farnost CVIKOV

Farní obvod Cvikov

Ve svém farním obvodu má J. M. can. Rudolf Repka některé kostely zavřené, ale alespoň jedenkrát do roka se v nich koná poutní mše svatá.

Nedělní bohoslužby ve Cvikově se pravidelně zúčastňuje asi 50 lidí. Přes léto přijdou i chatari a chalupáři.

„Za dobu mého působení bych řekl, že farnost nevymírá. Dovolím si tvrdit, že nás přibýlo. Je to ale spíše úsměvná poznámka. Měl jsem méně pohřbů než křtů. Letos dva pohřby a pět křtů,“ říká Rudolf Repka.

„Farnost však má vysoký věkový průměr. Chybí nám tu rodiny s malými dětmi. Sice jsem pokřtil nově narozené děti, ale jak to známe z celé republiky, rodiče přijdou, absolvují přípravu, pokřtíme dítě, ale už je nevidím. Křesťanská výchova zřejmě žádná neprobíhá. Daleko větší radost pro mě je, když požádá desetileté dítě o křest samo,“ dodává.

Pastorace

Slovo **náboženství** Rudolf Repka moc nepoužívá, mluví spíše o katechezi. Klasická výuka náboženství

po třídách zde není možná. A proto náboženství je v podstatě pro děti, které se připravují ke svátostem. Určenou hodinu a den zde moc nedodržují, scházejí se podle potřeby i vícekrát než jen v určeném čase. Týká se to dvou nebo tří dětí, které se připravují ke křtu nebo k prvnímu svatému přijímání.

Náboženství učí tak, jak je zvyklý dělat aktivity s mládeží. Uspořádá **víkendovku** neboli víkendový pobyt na faře od pátku do neděle a dětem se věnuje po celou dobu jejich pobytu. Použití zážitkové pedagogiky pokládá za daleko účinnější. Děti zažijí společenství a prožijí spolu spoustu jiných věcí než jenom katechezi u stolu se sešitem v ruce. Jak sám říká: „Podle mého názoru je to neméně důležité, než jenom znát, že Bůh je a že je ve třech osobách. Dítě musí zažít rodinu v církvi. Jestli je budeme učit náboženství jenom suchým pedagogickým školním způsobem, budeme od něj vyžadovat vědomosti a nedáme mu příležitost prožít rodinu v církvi, tak v sobě víru nikdy neprobudí. Já sám mám podobnou zkušenost z dětství. Vzpomínky mám dodnes a ty potom staví naši křesťanskou identitu, že od dětství jsem věřící. Děti během pobytu zažijí křesťanskou, farní rodinu a znalosti o Pánu Bohu potom samy postupně vstřebávají.“

To samé se týká mladých lidí ze středních a vysokých škol. Vznikly tak **cvikovské formační víkendovky**. Počet účastníků i jejich skladba se odvíjí od tématu víkendu. Jezdí sem lidé z celého vikariátu, i nevěřící, a je to příležitost ukázat, že křesťanská mládež jsou „normální lidi“.

Cvikovská fara je vyhlášeným územím **bez alkoholu**. Při prvním Silvestru v roce 2007 nikdo nepřišel, ale další roky nastala změna. Mladí se umějí bavit i bez alkoholu a stále víc jich to vyhledává.

Antiochia – „antioška“

Antiochii založil Marek Dunda, dnes farář ve Vranově nad Dyjí, v roce 1992 (www.antiochia.cz). Je to evangelizační program, který probíhá o prázdninách. Tam, kde není kněz, bydlí přes prázdniny na faře katolická mládež se studenty teologie a věnují se dětem a mládeži ve farnosti. Jedná se vlastně o **preevangelizaci**, kdy se lidem snaží přiblížit církev.

I do Cvikova byli pozváni, přestože tu kněz bydlí. Je důležité, aby po antiošce práci převzal a pokračoval, aby se děti, které antiošáci získali, neztratily. Z loňské antiošky byly letos dva křty starších dětí.

Farní klub mládeže Beran (nemá právní subjektivitu) je součástí aktivit Římskokatolické farnosti Cvikov. Provozuje klubovnu (kulečnický, stolní tenis apod.) a funguje jako nízkoprahový klub. Otevřen je vždy v úterý a ve čtvrtek. Zatím ale chybí někdo, kdo by jej pravidelně vedl.

Po zkušenostech Rudolfa Repky z působení v Bohosudově byly děti zapojeny do oprav a úklidu prostor pro klub. Dnes klub funguje jako dozrak antiošky a chodí sem děti z romských rodin a sociálně slabšího prostředí, které běhají celý den po ulici. Cvikovské děti, které sem chodily, mají dnes jiné časové využití.

Hudebně-literární klub Karel

Od loňského roku se na faře také uskutečňují hudebně-literární večery. „Tyto večery jsme nazvali **klub Karel**, protože první klub, ještě bez názvu, byl literárně zaměřen na život a dílo Karla Hynka Máchy,“ říká Rudolf Repka. Literární obsah, který má vždy konkrétní téma, je během večera prokládán hudebními vystoupeními dětí z místní základní umělecké školy. Sejde se tak 15-20 lidí, uvaří kávu a čaj. „V takovém domácím - salonním - prostředí děti velice rády koncertují. Mnozí z posluchačů jsou totiž rodiče, příbuzní a kamarádi,“ dodává kněz.

Dětský domov Krompach

S dětským domovem v Krompachu navázal Rudolf Repka spolupráci krátce po svém příchodu do Cvikova. Před Vánocemi nabídl vedení domova vánoční bohoslužbu slova, při které by mohly děti sehrát scénku „Živý Betlém“. Ředitelka domova souhlasila, dětem sama rozdělila role. Mnohé z nich mají poruchu učení a naučit se zpaměti odříkat verš je pro ně hodně náročné. „Nácvik jsme měli v jídelně, kde jsem byl s dětmi sám. Byl to velice milý zážitek,“ říká. „Čekal jsem, že mě vůbec nepřijmou, nebo že se budou dívat skrz prsty, anebo si mě budou na každém kroku hlídat. Ředitelka domova mi projevila obrovskou důvěru. Krátce

nato jsme v domově dělali diskotéku, mám na to technické vybavení i s barevnou hudbou.“

Potom začaly děti po **rodinkách** jezdit na faru na pobytové víkendy. Dětský domov v Krompachu je rodinného typu, žije zde pět rodinek po osmi dětech, o každou rodinku pečují dvě tety.

Hostitelská péče

Hned na začátku spolupráce s dětským domovem na doporučení sociální pracovnice v Novém Boru absolvoval Rudolf Repka všemožná vyšetření a testy, nutná k získání **hostitelské péče**. Dnes má možnost brát si děti sám bez doprovodu. „Absolvoval jsem všechna vyšetření také pro svoji ochranu. Žijeme v nemocné době. Je hrozné, že musíme dělat autocenzuru, ale žijeme v tomhle světě a musíme respektovat nálady této společnosti. Musím pracovat velice opatrně. Není to tím, že my bychom byli špatní. Dnešní doba je na takové věci až patologicky citlivá,“ říká. Ředitelka domova sama vybírá děti, které mohou na faru samy bez doprovodu odjet (musejí být z výše uvedených důvodů samostatné v sebeobsluze).

Další pastorace

K mnoha povinnostem a úkolům cvikovského administrátora patří i občasné návštěvy **věznic** ve Stráži pod Ralskem. Bohoslužby se účastní asi dvě desítky odsouzených. Návštěva vězení, jak říká, není deprimující, ale velmi vyčerpávající.

„Pastoraci **rodin** prakticky nevedu. Schází se zde skupina rodin z okolí: ze Cvikova, Novoborska, Českolipska a Chřibské. Je to střední generace manželů, kteří už mají skoro dospělé děti. Na svá setkání některého kněze z okolí vždy pozvou. Podle mě to

je ideální forma, rodiny se pastorují samy. Žijí ve svých farnostech, udělají si vždy u někoho setkání s modlitbou breviáře, čtením z Písma. Kněz je tu jako host, doplní třeba jen výklad Písma. Je to optimální způsob,“ říká cvikovský administrátor.

Senioři se scházejí pravidelně ve všední den na mši svaté. Vždy ve

poukazuje Rudolf Repka.

Co jinde nemají

Od začátku letošního školního roku pozval Rudolf Repka děti do **elektrotechnického kroužku**. „Po strýci jsem zdědil plnou půdu polovodičových součástek a on sám mě s tím kdysi naučil pracovat. Chodí sem šest dětí a o víkendech tu sestavují jednoduché elektrické obvody s žárovkou, vypínačem, zdrojem atd. Mě to baví a díky tomu tu mám různé vychytávky, jako je **monitor** ukrytý pod dřevěným křížem na stropě farní kaple. Když ho potřebujeme, sklopí se. Používáme ho při zobrazení textu modlitby breviáře.“

Rudolf Repka je vyučený **truhlář**. Všechno co jde, si udělá sám. Pro farní kapli vyrobil stupínek pro presbytář, oltář, obložení svatostánku, i monitor na stropě. Snaží se, aby bylo vše vkusné, návrh na obložení svatostánku navrhovala výtvarnice.

Kolín nad Rýnem

Kardinál Joachim Meisner při své loňské návštěvě kněžského dne v Hejnicích pozval deset mladých lidí spolu s Rudolfem Repkou na setkání mládeže v Kolíně, které se konalo v září 2010. Tedy pět let po kolínském celosvětovém setkání a rok před setkáním v Madridu. „S panem kardinálem jsme se potkali už v pátek večer u katedrály. Měli jsme s ním domluvené setkání po mši svaté v neděli, kdy jsme měli možnost mu poděkovat. Pro nás byl ale nejdůležitější sobotní večerní program pro mladé v katedrále. Bylo to velké setkání s modlitbami, adorací, promítáním filmu ze setkání před pěti lety atd. Kolínská katedrála ve

mně zanechala zatím největší dojem ze všech, které jsem viděl. Zastavil se mi dech nad obrovským dílem, které člověk dokázal postavit ke slávě Boží,“ dodal.

Připravila Marie Koscelníková

Vzpomínka na otce biskupa Karla Otčenáška

Otec biskup Karel Otčenášek byl v letech 1965–1968 a 1973–1990 duchovním správcem farnosti Trmice u Ústí nad Labem. Bylo to právě někdy v letech šedesátých. V té době působil v naší českolipské farnosti otec Jan Maria Sury. Kněz, který měl vždy zvláštní úctu k trpící církvi, především pak k biskupům, kteří byli, když už ne v kriminálech, tak v izolaci od svých diecézánů. S radostí tedy přijal zprávu o působení biskupa Karla Otčenáška v naší diecézi. Jednoho dne jsme se za ot-

nesmazatelně vrylo do paměti.

Najednou stál před námi, byli jsme s ním v jedné místnosti. Žádná okázalost, ale velká skromnost, oči, ze kterých vyzařovala láska a hluboká zbožnost.

Dominantním místem v jeho bytě bylo klekátko a na něm solideo. Samozřejmě nás vzal i do kostela, kde jsme zůstali při společné modlitbě před Nejsvětější svátostí.

Otec biskup jakoby z nás sňal ostych, respekt a obdiv, který nahradil zvláštní důvěrou. V jeho blízkosti jsem mimořádně vnímal sílu Ježíše. Každá další návštěva u něj znamenala přiblížení se k Pánu. V jeho blízkosti jakoby člověk vstupoval do jiné dimenze, hmatatelně naplněné působením Ducha svatého. Byly to hluboké a trvalé, do dnešních dnů nezmenšené zážitky. Každé setkání bylo nesmírně inspirující.

Po první návštěvě jsem pak měl příležitost setkávat se s otcem biskupem při bohoslužbách v Trmicích nebo Předlicích, které spadaly také do jeho duchovní správy. Otec biskup mnohem později, až po tom, kdy se vrátil a ujal své diecéze, vzpomínal na tuto dobu jako na „vyhnanství v severních Čechách“. Pro něj jistě vyhnanství a odloučení, ale pro nás jeho přítomnost v litoměřické diecézi byla požehnáním. V Trmicích bohužel velmi často musel naslouchat a čelit tehdejšímu krajskému církevnímu tajemníkově, který ho hlídal a snažil se znepríjemnit jeho působení.

Sám jsem byl jednou po takové „scéně“ na faře v Trmicích a otec biskup byl nesmírně unaven a deprimován. Řekl mi: „Pojď, půjdeme někde do přírody. Musím se očistit a nadýchat čerstvého vzduchu.“ Nevím, jak dlouho jsme byli venku, ale byl to úžasný zážitek plný rozjímání a modliteb v katedrále přírody. Občas jsme přejížděli do okolních farností, které patřily k Trmicím, ať už na bohoslužbu, nebo v rámci oprav kostelů. Cesta probíhala vždy v modlitbě svatého růžence. V té době velmi pomáhala otci biskupovi sestra Marcela Němečková, která většinou řídila auto při přejezdech mezi farnostmi a uměla velmi krásně interpretovat a realizovat jeho pod-

něty. Otec biskup ostatně při svém trmickém působení získal mnoho spolupracovníků, kteří se zapojovali do jeho aktivit. Přes stálý dozor státních orgánů konala se na faře duchovní cvičení, formační setkání, večerní teologické a biblické hodiny. Ty vedli, na podnět otce biskupa, různí profesori a teologové, kteří neměli v dané době „státní souhlas“. V Trmicích ho nepotřebovali. Tak jsme se často rozjížděli do svých domovů pozdě v noci, ale naplněni radostným duchem „trmického biskupství“.

Tyto poklady otec biskup v severních Čechách rozdával a ve své skromnosti nevnímal, že největší poklad pro nás byla jeho osobnost právě v tomto kraji, který svého pastýře také měl kdesi v izolaci.

Ve studijní práci mého syna Tomáše podává svědectví o trmickém působení otce biskupa i sestra prof. Marcela Němečková, jeho tehdejší asistentka.

Evžen Policer, jáhen v České Lípě

„Bud' dobrý“

V pátek 3. června 2011 se v poledne rozezněly zvony královéhradecké katedrály Svatého Ducha, aby vyprovodily na poslední cestu otce arcibiskupa Karla Otčenáška. Rakev s jeho ostatky byla vynesena ke kříži před katedrálou směrem na Velké náměstí, kde proběhly pohřební obřady. Poté byla uložena v presbytáři do krypty. Otec arcibiskup tak naposledy „obešel“ svou katedrálu, centrum své milované královéhradecké diecéze, aby v ní spočinul a očekával zde vzkříšení.

Pán života a smrti povolal svého věrného služebníka Karla do své náruče 23. května ve 21.45 hodin. Uzavřel se tak život velikého, a jak i na posledním rozloučení zaznělo, statečného muže. Kněze, který ukázal, co znamená být věrný, plný lásky a odpuštění. Idea neustálého Všeobecného spřátelování všech se všemi a především s Bohem byla jeho medicínou na bolesti tohoto světa.

Otec arcibiskup Dominik Duka ve své promluvě při rozloučení s otcem Karlem vzpomněl, jak se ve vězení ptal mladý biskup Otčenášek biskupa Gojdiče: „Jakým mám být?“ Biskup Gojdič odpověděl: „Bud' dobrý.“

Pokračování na straně 13

S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze

Pravidelným posluchačem Českého rozhlasu a příznivcem stanice Český rozhlas 3 – Vltava jistě neuniklo, že již přes 20 let (od roku 1990) mohou každou neděli v poledne a o půlnoci slyšet vyzvánění zvonů, pokaždé z jiného místa. Vylíčit průběh realizace tohoto projektu a jeho jednotlivé etapy by vydalo na celý seriál článků tohoto rozměru, ale to není nyní smyslem mého psaní. Tímto bych chtěl jen využít možností, které se mi otevřely v souvislosti s funkcí diecéz-

S mikrofony za zvony Chomutovska a Litoměřicka

ního kampanologa a současně stálého externího spolupracovníka Českého rozhlasu. Některé vikariáty a oblasti litoměřické diecéze jsou totiž, co se podchyčení zvonářských památek týká, dosud „bílými místy na mapě“.

Důvody a příčiny jsou různé, a i podle místních podmínek dosti specifické, přičemž jedním z hlavních faktorů je zde opět lidský zájem, a to často i zájem „pouhého“ jednotlivce. Občas se objeví zdařilá diplomová či seminární práce o zvonech té či oné oblasti a v různých místech působí nejrůznější nadšenci, kteří tím, že realizují svoji zálibu, vykonávají úžasný kus velmi záslužné práce. Za všechny si dovoluji jmenovat varhanici a pedagožku Zdeňku Nečesanou, která velmi kvalitním způsobem podchytila (a stále podchycuje) zvonářské památky vikariátů mladoboleslavského, turnovského a libereckého.

Jednou z nejméně podchyčených oblastí je v litoměřické diecézi nejspíš Chomutovsko, přitom právě zde je doložena docela zajímavá a významná zvonářská tradice, jejíž historii uzavřel ne právě veselý konec chomutovského zvonářství Richarda Herolda. A tak při hledání další oblasti pro rozhlasové natáčení zvonů padla volba právě na Chomutov a jeho bezprostřední okolí a dvě místa u Litoměřic.

Začali jsme tedy přímo v Chomutově, ve zvonovém patře věže děkanského kostela. Protože je tato věž zpřístupněna veřejnosti, je nádherně uklizená

a je zde velmi příjemně a útulno (na většině věží je to díky všudypřítomným holubům právě naopak).

Ve zvonovém patře věže jsou zavěšeny dva velmi zajímavé památné zvony, z nichž ten menší je opravdu velmi starý. Jméno zvonáře se už asi sotva podaří zjistit, víme jen, že zvon mohl být odlitý někdy na přelomu 15. a 16. století. Větší zvon je dílem významného jáchymovského zvonáře Hanse Wildta, jehož zvony v naší diecézi nalézáme v hojném počtu, protože český severozápad byl stěžejním odbytištěm této dílny. Wildtův zvon ve věži chomutovského děkanského kostela je datován letopočtem 1590. Velmi nás potěšil pořádek ve věži. Co však mé srdce milovníka zvonů nepotěšilo vůbec, je skutečnost, že oba památné zvony jsou elektrifikovány způsobem, k jakému by dnes již žádný odpovědný kampanolog nemohl dát souhlas. Doufejme, že v historicky dohledné době budou v Chomutově podmínky, které umožní uvažovat o změně celé koncepce a techniky vyzvánění těchto vzácných zvonů. A opět dodávám, že investici do elektrických zvonících strojů stále považuji za nejzbytečnější a nejméně racionální investici, jakou lze v souvislosti se zvony vynaložit.

Dalším cílem naší cesty byl filiální kostel sv. Barbory v Chomutově. Přesnou historii tohoto zajímavého kostela neznám, ale dle všeho jde o nedostavěné torzo původně mnohem větší zamýšlené stavby. Zvony jsou umístěny přímo na půdě stavby a jsou houpány ručně, i když vyzvánění zde není zrovna jednoduché.

Menší zvon je dílem chomutovského zvonáře Josefa Pitschmanna, který jej odlil v roce 1843, větší se sem dostal až po 2. světové válce jako tzv. restituční zvon. Je to přesně ten případ, kdy zvon nebyl odvezen do Hamburku a rozlit pro účely válečného průmyslu, ale zůstal na našem území. Po válce byl zavěšen na jiné místo, než se nacházel původně. Jméno kostela, z něhož byl nacisty zabaven, je stále na zvonu napsáno obtížně odstranitelnou emailovou barvou, tudíž je známé.

Stále však řeším dilema, zda takto původní umístění „restitučních“ zvonů prozrazovat – někde to může vyvolat logickou snahu o vrácení zvonů na původní místo a pak následují složité a leckdy nepřijemné dohady mezi farnostmi, v nichž biskupství figuruje ve velmi nevdechové roli sudfho a „hromosvodu“ současně. Při rozhodování o tom, zda zvon vrátit na původní místo či nikoliv, by měly hrát roli takové otázky a skutečnosti, jako je život farnosti, perspektiva kostela (objektu), možnosti zvonění a to, zda je či není vůbec žádoucí atd. Přestože na tomto poli spolupracuji s památkáři, ne vždy sdílím jejich rigorózní stanoviska, takže dále taktně pomlčím s vědomím, že stanoviska farností a biskupství považuji poměrně často za směřodatnější. Větší zvon, který v současné době vyzvánění z kostela sv. Barbory v Chomutově, odlil v roce 1587 zvonář Greger Albrecht.

Z Chomutova vedla naše cesta do Droužkovic, ale o tom až příště.

Radek Rejšek, diecézní kampanolog

cem biskupem rozjeli. Neohlášení, ale s bušícím srdcem jsme dorazili k trmické faře. Měli jsme se setkat s knězem, biskupem, kterého jsme znali jen z vyprávění a který už v té době byl osobností vpravdě legendární. Podobné pocity jsem zažil také při prvních setkáních s internovanými biskupy Trochtou, Hladem, Zelou, Skoupým, Hlouchem... Všichni tuto Boží pastýři prověřeni utrpením a křížem zůstali věrni Kristu a stali se živými symboly nezlomné víry v Boží dobrotu, která poráží i tu největší temnotu.

Vlídne a láskyplné přijetí otcem biskupem Karlem Otčenáškem se mi

Zvon děkanského kostela v Chomutově.

Pavel, z vůle Boží apoštol Krista Ježíše, drahému synovi Timotejovi... Děkuji Bohu, kterému sloužím s čistým svědomím. Vzpomínám na tebe ve svých modlitbách... A vybízím tě, zase oživ plamen Božího daru, který ti byl dán vzkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti... Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás povolal svatým povoláním, ne pro naše skutky, ale svým vlastním rozhodnutím... Proto také tohle trpím, ale nestydím se za to. Vím, komu jsem uvěřil, a jsem přesvědčen, že on má dost moci, aby mi ochránil to, co mi svěřil, až do onoho dne. (2 Tim 1,1nn)

Kdo je to kněz kněz

(z přednášky P. Bartoloměje Pavla Černého OFM, 11. květen 2011, kněžský den Litoměřice)

V době noviciátu jsem se zeptal svého novicmistra: „Co je to kněžství?“ Odpověděl: „Je to nejkrásnější a zároveň nejtěžší povolání. Jeho pravou krásu může zažít ten, kdo ho opravdově žije.“

Pro nevěřícího je kněz nerozluitelnou hádankou. Pro věřícího je kněz Boží přítomností. Je andělem Páně, kdybychom parafrázovali proroka Malachiáše 2,7.

Kněz je...

- Kristův přítel (je-li kněz Kristovým přítelem, bude schopen přitahovat k tomuto přátelství i jiné)
- muž modlitby (kněz je takový, jaká je jeho modlitba)
- muž žehnající (chudým, nemocným, hříšníkům, maličkým... přináší kněz požehnání Stvořitele. Ve chvílích strachu, v nesnázích, v nadějích přináší Boží požehnání paprsek slunce... Kněz, to jsou ruce, které žehnají...)
- člověk s posláním... Jedná a žije „in persona Christi“ (když se laik setká s knězem, má se skrze něj setkat s Bohem)
- knězem navěky. Bůh chce všechno. Ne půjčku, ale totální dar života. Není to dar dočasný, nýbrž navěky. Je zasvěcený a musí tedy být celý Boha a církve. I když je nemohoucí a slabý, neopouští své kněžství. V něm působí Bůh. Toto je velikost tohoto člověka.

• Kněz je povolán k tomu, aby byl stále tím, kdo hledá Boha a zároveň zůstával blízko starostem lidí. Nechce se po něm, aby byl expertem na ekonomii, politiku, ... Očekává se od něj, že bude expertem v duchovním životě.

• Bůh je to jediné bohatství, které lidé v knězi touží nalézt.

Kněz je Kristus, který chodí mezi námi. (Leonardo Sapienza)

Život kněze je dobrodružství, jak světu ukázat a zpřítomnit plnost života, po níž všichni touží. Je to dobrodružství velmi náročné a nemůže tomu být jinak, protože kněz je povolán následovat Ježíše. (Benedikt XVI.)

Když se jednou ptali Françoise Mauriaka, co očekává od kněze, odpověděl: „Nežádám ho, aby mi mluvil o Bohu, ale aby mi Boha dal. Pro mne je nejúčinnějším kázáním

kněze jeho život. Dobrý kněz mi nepotřebuje nic říkat: dívám se na něho a to mi stačí. A stačí mi také, když ho vidím sloužit mši: to je mlčenlivé kázání.“

Charles Foucauld, když se zamýšlel nad kněžstvím, řekl: „Celý náš život má hlásat evangelium příkladem. Celá naše existence, celé naše bytí má křičet evangelium ze střech. Celá naše osoba má dýchat Ježíšem. Všechny naše skutky, celý náš život mají volat, že patříme Ježíši. Celé naše bytí má být živým kázáním, Ježíšovým odleskem, Ježíšovou vůní, co by Ježíše ukazovalo, co by zářilo jako Ježíšův obraz.“

Kněz a modlitba

Leonardo Sapienza zmínil nedávny průzkum v Itálii, kde 80 procent kněží označilo svatost a modlitbu za nejpoužívanější a nejdůležitější požadavky pro kněze.

Kněz má především úkol přimlouvat se za svěřený lid. Farář, který si přes všechny podniknuté iniciativy stěžoval na neutuchající chlad a lhostejnost svých farníků, odpověděl svatý farář Arsky: „Snad ses dost nemodlil za své věřící a ještě nemáš na kolenou mozoly.“

Při modlitbě nespěchejme. Čas zasvěcený Kristu v tiché modlitbě by tak byl totiž ztracen. Právě v modlitbě se rodí nejužasnější plody pastýřské služby. Není nutné ztrácet odvahu kvůli tomu, že modlitba vyžaduje určité úsilí nebo že máme dojem, že Ježíš mlčí. On sice mlčí, ale jedná... Čas vyhrazený přebývání v Boží přítomnosti během modlitby je skutečnou pastorační prioritou. Není to nic, co by mělo stát vedle pastorační práce. Zůstávat před Pánem je pastorační prioritou – z konečného pohledu nejdůležitější. (Benedikt XVI.)

Kněz a obnova církve

Církev nepotřebuje kritiky, nýbrž umělce. V krizi poezie není důležité pranýřovat špatné básníky, ale psát krásné verše. Církev potřebuje víc světce než reformátory. (Georges Bernanos)

Pokud se neobrátné, bude nás stále méně, připomíná prefekt Kongregace pro klérus, kard. Mauro Piacenza. „Dechristianizovaný“ svět potřebuje novou evangelizaci, ta ovšem vyžaduje také kněze, kteří budou „noví“. Jde o srdce hluboce obnovené po vzoru lásky Ježíšova srdce.

Kněžské proroctví - věrnost

Je velmi zapotřebí kněží, kteří nepodléhají pomíjivým kulturním módám. Dnes je nejnultnějším proroctvím věrnost, která vede k totálnímu přilnutí ke Kristu a církvi. Kněz totiž už nepatří sobě, ale obdrženou svátostnou pečeti se stal vlastnictvím Boha. Draží kněží, lidé dnešní

doby po nás nechtějí nic jiného, než abychom byli kněží až do posledního důsledku. Lidé naleznou u mnoha jiných to, co potřebují, ale jedině u kněze mohou nalézt Boží Slovo, které má být neustále na jeho rtech. (Benedikt XVI.)

Sv. Karel Boromejský

Roku 1565 poslal ambasador Giacomo Soranzo do Benátek zprávu o kardinálovi Karlu Boromejském: „Kardinál Boromejský není ve svých 27 letech v dobré fyzické kondici, jsa trýzněn studii, posty, bděním a dalším odříkáním ... jeho život je bezúhonný a čistý. Denně slouží mši svatou, hojně se postí a vše prožívá s tak hlubokou zbožností, že lze právem konstatovat, že on sám je římskému dvoru prospěšnější než všechny koncilní dekreey dohromady. Málokdy se totiž vidí, aby papežův synovec, jemu tak drahý, v tak útlém věku překonal sám sebe, tělo i svět na dvoře plném tolikerého blahobytu a pokušení.“

Papež Pavel VI. připomíná, že jedním z nejcharakterističtějších rysů jeho episkopátu byl záměr „vytvořit svatost lidu, kolektivní svatost, učinit svatým celé společenství“. A protože chtěl vytvořit svaté společenství, tak si velmi dobře uvědomoval, že v první řadě se musí on sám snažit o svatost života.

Blahoslavený Jan Pavel II.

Ze závěti blahoslaveného Jana Pavla II.:

Ve jménu Nejsvětější Trojice.

„Bděte, protože nevíte, kdy váš Pán přijde“ (srov. Mt 24,42). Tato slova mi připomínají poslední povolání, které nadejde, až bude Pán chtít. Chci ho následovat a chci, aby mě všechno, co je součástí mého pozemského života, připravovalo na tu chvíli. Nevím, kdy nadejde, ale jako všechno také tuto chvíli kladu do rukou Matky mého Mistra: Totus tuus. V týchž mateřských dlaních nechávám všechno a všechny ty, s nimiž jsem spojil svůj život a své

Dokončení ze strany 10

A to skutečně udělal. Stal se dobrým a laskavým. Množství svědectví dokládá jeho nesmírnou trpělivost a laskavost i s těmi, kteří s ním právě vlídně nejednali. Snažil se nikoho nepřehlédnout a neminout bez povšimnutí. Záleželo na okolnostech, ale vlídné slovo, úsměv, pokynutí či podání ruky a požehnání měl pro každého, kdo o ně stál.

Mohu sám potvrdit, jak milý mi je okamžik, kdy v den jeho devadesátých narozenin byl vezen na kolečkovém křesle v průvodu kněží a biskupů do katedrály. Šel jsem podél průvodu a snažil se průvod a především otce arcibiskupa fotit. Uviděl mě a pokynul mi. Přiklekl jsem u jeho vozíku. Podali jsme si ruce, dal mi obrázek a udělal křížek. Nakonec mne vyzval, abych mu i já dal křížek na hřbet ruky. Na to nikdy nezapomenu.

Každé setkání s ním bylo jedineč-

né a povzbuzující. Ať už osobně na biskupství, letmo při velkých událostech (návštěva Jana Pavla II., oslava narozenin otce arcibiskupa), nebo na mnoha bohoslužbách zůstanou pro mne všechna jeho slova, podání ruky či požehnání navždy neopakovatelnými. Mimořádnou byla pro naši rodinu účast otce arcibiskupa Otčenáška na jáhenském svěcení mého tatínka v roce 2000 v České Lípě.

Naše poslední a snad nejkrásnější setkání proběhlo v červnu 2010 v kapli královéhradeckého biskupství. Návštěvou otce arcibiskupa jsme společně s dalšími poutníky a pod vedením P. Dokládala ukončili svatovojtěšskou pouť. Celá rodina, včetně našeho tehdy sedmiměsíčního Vojtáška, jsme mohli být v jeho blízkosti. Otec arcibiskup byl nesmírně milý a čilý. Vyprávěl o svém životě, popisoval obrazy a sochy kaple, ale především se s námi modlil. Na závěr udělal dětem na čele křížek a na oplátku si vyžádal, aby ony toto požehnání „vrátily“.

povolání. V těchto dlaních zanechám především církev a také svůj národ a celé lidstvo. Děkuji všem. Všechny prosím o odpuštění. Prosím také o modlitbu, aby se Boží milosrdenství ukázalo větším než má slabost a neohodnost.

V závěti prosí o sílu ke všem úkolům, které má před sebou.

Vyjadřuji hlubokou důvěru, že navzdory vši mé slabosti mi Pán udělí všechny milosti nutné k tomu, abych vykonal podle jeho vůle jakýkoliv úkol, zkoušku i utrpení, kterou bude chtít po svém služebníku žádat během života. Doufám také, že nikdy nedopustí, abych ve svém postoji - slovech, skutcích nebo opominutích - mohl zradit své povinnosti na tomto svatém Petrově stolci.

Chci připojit pouze, že s možností smrti musí vždy každý počítat. A vždy musí být připraven na to, že předstoupí před Pána a Soudce - a zároveň Vykupitele a Otce. A tedy i já to stále beru v úvahu a svěřuji onu rozhodnou chvíli Matce Krista a Matce církve - Matce své naděje.

Prosí, aby nejen svým životem, ale i smrtí oslavil Boha:

Chci se ještě jednou zcela svěřit vůli Pána. On sám rozhodne, jak má skončit můj pozemský život a má pastýřská služba. V životě i ve smrti Totus tuus skrze Neposkvrěnou. Již dnes přijímám tuto smrt, doufám, že mi Kristus dá milost pro poslední přechod - tedy mou Paschu. Doufám také, že ji učiní užitečnou pro spásu lidí, pro záchranu lidské rodiny a pro slávu samého Boha.

Bůh vyslyšel jeho prosby i tu, aby nejen svým životem, ale i svou smrtí oslavil Boha. Víme, že jeho smrt, jeho přechod, Pascha, byla svátkem nejen pro církev, ale pro celý svět.

„In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum“ (Do tvých rukou, Pane, poručím svého ducha).

P. Bartoloměj

Jednadvadesátiletý život otce Karla byl vpravdě neobyčejný, plný zvratů, bolestí a zkoušek, ale i velkých a dějinných událostí (tajné biskupské svěcení, mnohaletý komunistický žalář, léta trmická, po čtyřiceti letech návrat do čela diecéze za účasti prezidenta, ministrů, ... obnova svěcené diecéze, návštěva papeže v Hradci Králové...).

Krátce před tím, než byl odvolán z pozemské služby, připravil mu Pán v jeho mnoho měsíců trvající nemoci a bolesti radost z příchodu nového pastýře Mons. Jana Vokála do čela diecéze. Dočkal se i blahorečení svého milovaného přítele Jana Pavla II.

A když už vše bylo dokonáno, otec arcibiskup v tichosti odešel do nebeského domova.

*Mgr. Jan Policer, Česká Lipa
Foto: archiv rodiny Policerovy*

Pokračování v příštím čísle Zdislav

Pod'na pof 2011

Ve dnech 30. června až 6. července 2011 proběhl 11. ročník pěší pouti mládeže litoměřické diecéze. Přes čtyřicet poutníků vyrazilo z Ústí nad Labem – Střekova k loretské kapli v Rumburku.

Mládež tak navázala na tradici, která každý rok umožňuje výběr některého z mnoha poutních míst v litoměřické diecézi. Letos padla volba na nejněžněji položenou loretu v Evropě, která je umístěna v samotném centru pohraničního města Rumburk a je věrnou kopií svého italského originálu. Tam byla podle legendy přenesena svatá chýše, v níž se narodila Panna Maria a vyrůstal Kristus.

Rumburská Loreta se nachází v areálu kapucínské kláštery, který byl postaven v letech 1683-1690. Stavitelem byl Lucas von Hildebrandt, jenž se tak stal pojátkem mezi letošní a loňskou jubilejní poutí, neboť podle jeho plánů byla postavena také bazilika v Jablonném v Podještědí, kam směřovaly kroky poutníků minulý rok. Od počátku 18. století byla loretská kaple cílem poutníků ze širokého okolí, ale po roce 1900 začala zdejší poutní tradice upadat. Konečně letos mohla Loreta po dlouhé době znovu uvítat poutníky, mající v nohách téměř 100 kilometrů. „Vyrobili jsme upomínkový předmět ve tvaru cihličky, symbolizující nazaretský domek - loretu. Ten jsme cestou rozdávali všem, kdo přispěli ke zdárnému průběhu celé akce,“ sdělil letošní hlavní organizátor pouti Toník Šedivý.

Tématem pěší pouti se stal úryvek z Písma: „Mistiře, kde bydlíš?“ „*Pojďte a uvidíte!*“ (srov. Jan 1,38). Mládež se cestou zamýšlela nad prostředím, ve kterém tady a teď žije.

Hlavním úmyslem, za nějž kráčející poutníci přinášejí oběť, byla jako vždy prosba za duchovní povolání a dobré rodiny nejen pro diecézi. K tomu měl každý z poutníků možnost přidat i svůj osobní úmysl. Zahajovací mši svatou ve střekovské farnosti celebrouval litoměřický biskup Jan Baxant.

Ve své promluvě připomněl smysl

putování a vyzval mladé lidi k evangelizaci: „Přemýšlejte, jak přivádět lidi k Bohu. Na rozjímání v tichosti svého nitra teď budete mít šest dní.“ Duchovní doprovod zajistila skupina teplických salesiánů v čele s P. Václavem Čunkem a P. Benno Benešem, materiální i duchovní zázemí poskytl neúnavný pomocník P. Jan Hurník.

Reportáž

První den vyrážejí poutníci ze Střekova do Zubrníc. Cestou mohou zakoušet krásy Českého středohoří, s Bohem se setkávají v modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství a v osobním silentiu. Síly čerpají při delší zastávce u kostela sv. Pia V. v Homoli u Panny, kde si vyslechnou svědectví o partnerství spoluputujících novomanželů. V Zubrnících na ně již čeká P. Josef Mazura, který jim zde zajistil až nepoutnický luxusní ubytování.

Druhá etapa vede přes Bukovou horu do Těchlovic. Ve zdejší kostelíku Stětí sv. Jana Křtitele jsou poutníci přítomni bohoslužbě celebrouvané P. Tomášem Kubou, poté se přemísťují do Křešic u Děčína, kde nacházejí střechu nad hlavou díky křesťanské základní škole Nativity. I přes nepřízeň počasí se krátce seznamují s místními farníky u táboráku.

Téměř celou neděli 3. července prší. I přes chladné a deštivé klima však není zaznamenána jediná stížnost nebo reptání. Všichni poutníci snášejí tento úděl pokorně, vědomi si smyslu své oběti. Po více než dvaceti kilometrech přicházejí k budově Oblastní charity v České Kamenici, kde se jim dostává vřelého přivítání v podobě guláše a možnosti noclehu. Při mši svaté v kostele sv. Jakuba Většího všechny vítá P. Karel Jordán Červený, který nezapomíná zmínit rok 2006 a 6. diecézní pěší pouť, končící právě v Kamenici.

Následující den opět za deštivého počasí vyrazí mládež směrem do Jiřetína pod Jedlovou. V závěru této etapy na poutníky čeká známá rokoková křížová cesta, kterou absolvují obráceně – z kopce dolů. Milého uvítání se jim dostává od zdejších sester Kongregace Dcer Božské Lásky.

V úterý vyrazí skupina zhruba čtyřiceti účastníků včetně sestry Markéty na předposlední etapu, počasí se již radikálně zlepšuje. Poutníci postupně mĕjjej Varnsdorf a německý Seifhennsdorf – poprvé v historii se tak poutní trasa mírně odklání mimo litoměřickou diecézi. U baziliky ve Filipově se však poutníci ocitají zpět na českém území a mohou slavit cyrilometodějskou mši svatou v kapli tohoto významného poutního místa. Pamětníci vzpomínají na 2. ročník pěší pouti, kdy sem v roce 2002 v počtu osmi lidí dorazili jako do svého tehdejšího cíle. Bohoslužbu celebruje P. Josef Kujan.

Zbývají už jen tři kilometry do nedalekého Jiřetína. Přijíždí P. Bartoloměj Pavel Černý z farnosti Liberec–Ruprechtice, který s mládeží stráví zbytek putování. V kostele sv. Jiří vrcholí nádherný den večerními chválami. Za zvuku zvonů filipovské baziliky směřují poslední kroky poutníků až k rumburské Loreti. Při závěrečné mši svaté vzdávají díky za vydařenou, „potmelenou“ a Bohem požehnanou akci.

„V uplynulém desetiletí jsme mohli vypořádat zcela konkrétní a zřetelné plody našeho snažení a věřím, že si naše pěší poutě uchovají svůj smysl i v dalších letech a stanou se lákadlem pro příští generace mládeže,“ řekl v cíli cesty nejzkušenější z poutníků.

Bc. Filip Landa, Litoměřice

Fotogalerie:

<http://filiplanda.cz/foto-pout2011.php>

Další informace a ohlasy na

www.pout.wz.cz

Madrid 2011

Svatý otec Benedikt XVI. pozval mládež z celého světa na další, již XXVI. celosvětové setkání mládeže. Uskuteční se ve dnech 16. – 21. srpna 2011 v Madridu.

„Ve chvíli, kdy Evropa velmi potřebuje znovu objevit své křesťanské kořeny, jsme si dali sraz v Madridu.“
(Benedikt XVI.)

zeptali jsme se

Mgr. Petry Přenosilové, referentka Diecézního centra pro mládež

Jak probíhají přípravu v litoměřické diecézi na setkání?

Přípravy začínají už ve chvíli, kdy Svátý otec vyhlásí nové místo setkání. Tedy v případě Madridu od závěrečné bohoslužby v Sydney. Intenzivní přípravy začaly zhruba před rokem. Vloni na podzim jsme s Janem Elsnerem objížděli společenství mládeže v naší diecézi s informacemi o připravovaném setkání.

Setkání mládeže je podpořeno modlitbami. Jak probíhají?

Modlitbu za setkání jste jistě všichni našli ve farnostech. Přípravné katecheze a novény probíhají celorepublikově od začátku roku.

Co musíte zajistit?

Místo ve Španělsku, kde proběhne setkání Dny v diecézích. Pro naši republiku je to Tarragona, krásné historické město u moře, působiště sv. Pavla. Teprve 11. července se rozhodlo, kde budou naše katecheze probíhat, a o místě Českého národního centra ještě později. To bude na adrese Colegio Escuelas Aguirre, Calle de Pio Baroja, 4, 28009 – Madrid. My musíme zajistit přihlášky, platby a dopravu.

Všechny tyto přípravy zajišťujeme v rámci Sekce pro mládež České biskupské konference, jejíž součástí je i naše Diecézní centrum pro mládež.

Je někdo z litoměřické diecéze o užším přípravném týmu v Madridu?

Z naší diecéze nikdo.

Ve dnech 11. až 15. srpna bude probíhat předprogram setkání Dny v diecézi. Jaký je jeho smysl? Zúčastníte se?

Na předprogram pojedí drtivá většina přihlášených z naší diecéze. Předprogram k celosvětovému setkání mládeže neodmyslitelně patří. Jeho smyslem je bližší seznámení s lidmi a místní kulturou. I my se pokusíme Španělům přiblížit náš národ - například vystoupením folklórního souboru Důbrava. Společné bohoslužby slouží k duchovní podpoře setkání.

Zapojí se někdo do programu v Českém národním centru?

R.D. Vladimír Novák už tradičně působí v tiskovém týmu, Jan Elsner je zodpovědný za přípravný tým dopravy v rámci setkání v Madridu a Tomáš Chlouba připravuje režii programu v českém centru.

Kolik mladých lidí z litoměřické diecéze se přihlásilo?

V tuto chvíli registrujeme 95 přihlášených. Z celé republiky je to celkem 3060 mladých.

Kdy odjízďíte?

Odjízďíme z Litoměřic od Diecézního domu kardinála Trochty 8. srpna 2011 v 19 hodin. Před tím bude od 17.30 hodin mše svatá v místní kapli.

Ptala se Marie Koscelníková

Úmysly na rok 2011
apostolu modlitby

Srpen

1. Aby Světové dny mládeže v Madridu povzbudily mladé lidi k ukotvení a nalezení života v Kristu.
2. Aby křesťanský Západ veden Duchem svatým znovu objevil svěžest a nadšení své víry.
3. Abychom byli neustále živeni Božím slovem a nebeským chlebem eucharistie a poznávali, jak velké věci s námi koná ten, který si nás zamiloval a povolal nás ve křtu ze tmy do svého podivuhodného světla.

www.cirkev.cz

800 let města Hejnice

V letošním roce si připomínáme 800. výročí založení města Hejnice. Oslavy tohoto jubilea vyvrcholily 2. července 2011, kdy byla ve zdejší bazilice Navštívení Panny Marie sloužena slavnostní mše svatá. Hlavním celebrantem byl generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Přibyl CSsR. Město Hejnice připravilo ve spolupráci s Mezinárodním centrem duchovní obnovy bohatý program. (*Kázání generálního vikáře: <http://dltm.cz/oslavy-800-let-zalozeni-mesta-hejnice>*)

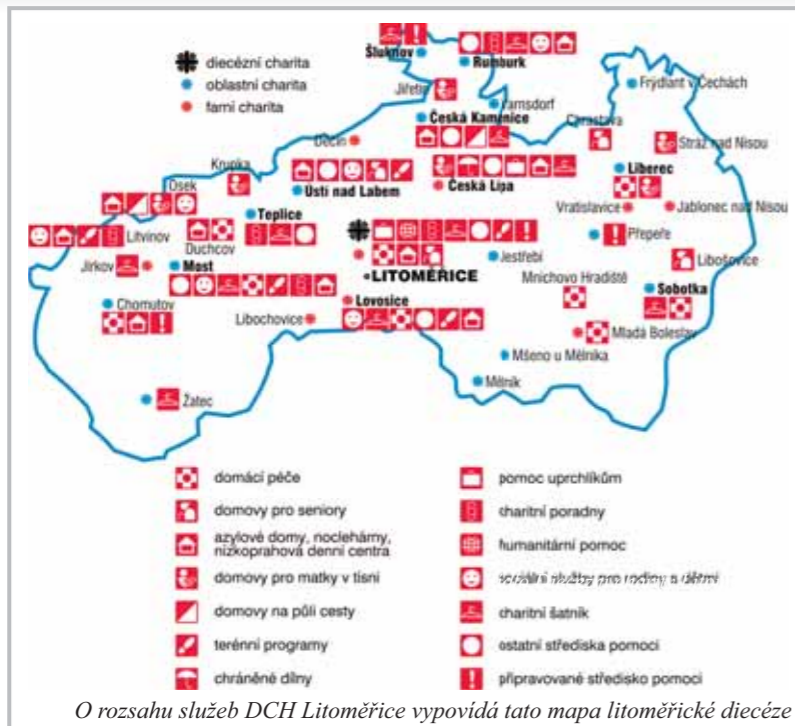
Město Hejnice (německy Haindorf) se nachází na severu Čech v Libereckém kraji. Předpokládá se, že první obyvateli na dnešním území obce byli uhlíři. Jako první zmínka o městě bývá uváděn letopočet 1211, spojený se stavbou dřevěné kapličky na místě dnešní baziliky. Tesař, jenž tuto kapličku postavil, údajně vytesal na stropní trám letopočet MCCXI a stavitele, kteří kapličku v roce 1252 přestavovali na kamenný kostel, tento letopočet vyznačili na klenbě.

Podle místní legendy žil v blízké vesničce Lužec (dnes část Raspenavy) chudý řemeslník, sítář a řešetář, se svou nemocnou ženou a dítětem. Jednoho dne roku 1211 hledal v hejnickém lese dřevo na práci a pod třemi lípami na břehu říčky Smědě usnul. Ve snu spatřil lípu zalitou září, na větvích seděli andělé. Jeden z nich mu řekl: „Jsi na zázračném místě, na kterém se zalíbilo Otci. Jdi domů a vrať se s obrázkem Matky Boží, aby každý, kdo v budoucnu půjde kolem, se mohl zastavit a mít účast na milosti. Tobě se pak za odměnu uzdraví žena i dítě.“ Řemeslník, který nabyl přesvědčení, že nešlo o pouhý sen, zakoupil při nejbližší návštěvě Žitavy dřevěnou sošku Panny Marie, položil ji s úctou a bázní do dutiny staré lípy, pomodlil se před ní a prosil Boha o pomoc. Potom přivezl svoji ženu a dítě a společně prosili Matku Boží o přímluvu u Boha. A podle legendy se jeho žena i dítě skutečně uzdravily.

Když věhlas Hejnic jako poutního místa stále rostl a počet poutníků nadále vzrůstal, byl koncem 17. století ke kostelu přistaven ještě františkánský klášter, který byl po rozsáhlé rekonstrukci v roce 2001 otevřen jako Mezinárodní centrum duchovní obnovy, které poutníkům slouží již deset let.

www.mcdo.cz

DIECÉZNÍ CHARITA LITOMĚŘICE

Územními složkami Diecézní charity Litoměřice (DCH Litoměřice) jsou oblastní a farní charity. V červnu letošního roku přibyla ke stávajícím deseti oblastním charitám v diecézi další - Oblastní charita Šluknov. V současné době má tedy DCH Litoměřice celkem 11 profesionálních a 14 dobrovolných charit.

Čím se liší oblastní a farní od diecézní charity?

„Přestože každá oblastní a farní charita v litoměřické diecézi má vlastní právní subjektivitu, diecézní charita je zřizovatelem pověřena metodicky řídit, koordinovat a kontrolovat jejich činnost. V praxi to například znamená, že DCH Litoměřice v případě celostátních akcí, jako je Tříkrálová sbírka, Postní almužna či krizové situace, řídí a informuje jednotlivé oblastní a farní charity,“ říká Růžena Kavková, ředitelka DCH Litoměřice.

Každá Charita (OCH, FCH, DCH) realizuje vlastní projekty a provozuje vlastní zařízení. Činnost Charity je rozsáhlá nejen počtem služeb, ale i jejich typem.

„Mezi naše klienty patří jak děti, tak senioři a ani hranice České republiky nás neomezují,“ upřesňuje ředitelka.

Mezi projekty a aktivity DCH Litoměřice patří:

Poradna pro uprchlíky a migranty Litoměřice

„Naším posláním je být cizincům partnerem při předcházení, překonávání a řešení nepříznivých životních situací krátkodobého i dlouhodobého charakteru, podporovat je při získávání potřebných znalostí, dovedností a informací, které posilují jejich plnohodnotný a bezkonfliktní život v České republice. Služby jsou pro uživatele poskytovány bezplatně,“ představuje jeden z projektů Roman Striženec, vedoucí Poradny pro uprchlíky a migranty Litoměřice.

Poradna pro osoby v zadluženosti

„Prostřednictvím této služby nabízíme pomoc lidem, kteří nedokážou řešit své zadlužení, či zadlužení teprve zvažují. Zaměřujeme se ale také na děti a mládež do 26 let

ohroženou budoucím neřešitelným zadlužením,“ vysvětluje Marie Hausová, pracovnice Poradny pro osoby v zadluženosti.

Ubytovna pro cizince s vizelem za účelem strpění pobytu

„Cílem ubytovny je poskytnout ubytování cizincům, kteří si podali kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu proti rozhodnutí o neudělení azylu,“ dodává ke službě Roman Striženec.

Charitní šatník Litoměřice

„Charitní šatník slouží například sociálně slabým rodinám, bezdomovcům či uprchlíkům. Nakupovat k nám však chodí spousta dalších lidí, kteří si z šatníku vybírají za symbolický poplatek,“ říká Marta Zachová, dlouholetá dobrovolnice DCH Litoměřice.

Šatník své služby a pomoc poskytuje již dvacet let. Provoz a celé zázemí zajišťují dobrovolnice. Velkou podporou jsou pravidelné zásilky ošacení, které od samého počátku poskytují partnerské charity v Německu.

Magdala Chomutov a Teplice

Projekt Magdala je terénní program, jehož prostřednictvím je nabízena pomoc ženám a dívkám, které se žijí prostitucí.

„Hlavním cílem programu je snižování zdravotních a bezpečnostních rizik spojených s tímto způsobem života. Nabízíme zdravotnický a hygienický materiál, zprostředkování zdravotnických a dalších návazných služeb. V případě, že se klientka rozhodne změnit dosavadní způsob života, zajistíme azylové bydlení nebo jiné integrační programy. Terénní práci realizujeme jednou týdně v odpoledních až nočních hodinách a střídáme lokality Chomutov, Teplice,“ přibližuje službu Veronika Plahalová, sociální pracovnice projektu Magdala.

Domov sv. Máří Magdalény v Jiřetíně pod Jedlovou

„Cílem našeho zařízení je umožnit handicapovaným matkám zůstat se svými dětmi, což by bez péče sociálních pracovníků a dalších spolupracujících odborníků nebylo možné. Snažíme se pomoci matkám, aby po opuštění Domova byly schopny vést samostatný život,“ říká Hana Venturová, vedoucí jiřetínského Domova sv. Máří Magdalény.

Kromě výše uvedených služeb poskytuje zařízení službu Odborného sociálního poradenství pro handicapované osoby. Při Domově vzniklo také Centrum sociální rehabilitace. V Centru je poskytována pobytová služba sociální rehabilitace, která je určena nejen pro klientky Domova,

Domov sv. Máří Magdalény v Jiřetíně pod Jedlovou

ale také pro handicapované těhotné ženy a matky s dětmi z celé ČR.

Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba

„Tato služba poskytuje komplexní péči, která zahrnuje odborné ošetrovatelské úkony, společně s péčí o duchovní pohodu klientů. Velkou výhodou je bezesporu to, že veškeré služby jsou poskytovány v domácím prostředí klientů, kteří by v jiném případě museli být hospitalizováni nebo umístěni v sociálním zařízení,“ zdůrazňuje Jitka Sedláčková, vedoucí chomutovského střediska Charitní ošetrovatelské a pečovatelské služby (CHOPS).

Diecézní charita Litoměřice provozuje střediska CHOPS v Chomutově, Liberci a Charitní ošetrovatelskou službu (CHOS) v Mladé Boleslavi. Pečovatelskou službu (CHPS) poskytuje v Mnichově Hradišti, kde je také provozována Osobní asistenční služba.

Romská osada Kojatice (Slovensko)

„Cílem tohoto projektu je přispět k celkovému zlepšení sociální situace romské komunity při obci Kojatice v okrese Prešov. Na Slovensku působí Charita již od roku 2002. V současné době se zaměřujeme především na předškolní vzdělávání dětí prostřednictvím Romského komunitního centra. Současně realizujeme letní prázdninový pobyt, kterým chceme doplnit průběžné aktivity a obohatit je o převážně volnočasové a výchovné aktivity pro děti a mládež z osady,“ říká Edith Kroupová, vedoucí projektu.

Mongolsko

V Mongolsku je DCH Litoměřice spoluřešitelem několika projektů. „V roce 2010 byla ukončena realizace dvou projektů zahraniční rozvojové spolupráce. Prvním byla Příprava a zavedení studijního programu sociální práce – Ulánbátar. Podařilo se zavést modernizovaný vzdělávací program Sociální práce a zpřístupnit kvalitní sociální služby postiženým a zranitelným skupinám v Ulánbátaru a vybudovat studijní středisko vybavené odbornou literaturou a výpočetní technikou, které bylo předáno partnerské univerzitě v Ulánbátaru. Druhým projektem byla Socioekonomická stabilizace geograficky a sociálně odložených komunit. Jeho cílem bylo zpřístupnit obyvatelům kraje Bulgan vzdělávání v jejich přirozeném prostředí formou interaktivního radiovysílání a zpřístupnit těmto lidem terénní sociální služby. Během realizace projektu bylo zřízeno 38 „jurtových“ školek ve 12 oblastech provincie Bulgan, které navštěvovalo 806 dětí ve věku 3-6 let. Třetím projektem je Pomoc rodinám postiženým katastrofickými mrazy. V reakci na tuto situaci

Z romské osady Kojatice

spolupracovala DCH Litoměřice na realizaci projektu, který byl podpořen z prostředků Evropské unie. Loni byla 125 rodinám poskytnuta nouzová zásoba 48 tun sena a zimního krmiva a byla poskytnuta semena vojtěšky k osetí 50 hektarů. Letos budou v rámci projektu vybudována čtyři skladovací zařízení na krmivo,“ říká Roman Striženec, projektový asistent DCH Litoměřice.

„V současné době připravujeme společně s Charitou Česká republika

projekt zahraniční rozvojové spolupráce v provincii Zavkhan, jehož výstupem bude zřízení mobilních ošetroven pro rodiny kočovných pastevců. Intenzivně také vyjednáváme se Salesiány Dona Boska v Ulánbátaru a Darkhanu o spolupráci, která umožní dárčům z ČR přímo finančně podporovat potřebné děti v Mongolsku,“ dodává Roman Striženec.

Připravila Edith Kroupová

20 let Diecézní charity Litoměřice

Vážení čtenáři, Charita v litoměřické diecézi slaví tento rok 20 let od svého vzniku. Oslavy se uskuteční v pátek 23. září 2011 v Litoměřicích pod záštitou Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického.

Program:

10.00 – 11.00

Děkovná mše svatá v kostele Všech svatých v Litoměřicích - hlavní celebrant Mons. Pavel Posád, prezident Charity Česká republika, světitel biskup českobudějovický

11.00 – 12.00 (kostel Všech svatých)

Prezentace 20 let činnosti Charity v litoměřické diecézi: Růžena Kavková, ředitelka DCH Litoměřice

Zamyšlení na téma Charita v litoměřické diecézi: P. Mgr. Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář litoměřické diecéze

12.00 – 14.00

Představení činnosti jednotlivých oblastních a farních charit v Domově na Dómském pahorku

13.00 – občerstvení

14.00 – 16.00

Hudební vystoupení skupiny Svítání v Domově na Dómském pahorku

V rámci oslav bude v Domově na Dómském pahorku v Litoměřicích v době od 10.00 do 16.00 hodin probíhat prezentace oblastních a farních charit litoměřické diecéze a výstava fotografií - Mongolsko a Povodně 2010

Netradiční mše svatá

První červnovou neděli jsme slavili mši svatou s dětmi na zřícenině hradu Milštejn. Naše jarní dětská mše se odehrává každý rok na jiném místě, je však pro ni signifikantní přírodovědné zaměření spojené s horolezeckými výstupy.

Napsali jste...

Letos jsme se sešli v 9 hodin na Hamru (osada Naděje), odkud jsme se vydali na Milštejn. Stejně jako loni nás i letos doprovázel přírodovědec Robert Hanus, Ph.D., který svým barvitým vyprávěním seznamoval děti i dospělé se životem hmyzu (došlo však i na žáby a netopýry). A stejně jako loni již víme, že následující letní měsíce nevystačíme na dětské otázky s odpověďmi typu: „to je brouk, mravenec, beruška a moucha“, nýbrž že musíme mít (minimálně do konce prázdnin) vždy po ruce atlas hmyzu a všeobecné dětské otázky se snažit kvalifikovaně zodpovědět.

První zastávku jsme měli u přehrady Naděje, kde děti našly v láhvi uloženou zprávu. Jejich prvním úkolem bylo (po rozdělení do družstev) co nejrychleji naplnit misky vodou

v dlaních se děti začaly rozhlížet po jiných možnostech a přinášely vodu v rozevřených šiškách, avšak nakonec se ukázalo neefektivnější ždímání mechu.

Další zastávkou byla Ledová jeskyně, odkud se děti (případně dospělí) po přednášce o netopýrech a vrápencích vydaly na další cestu poslepu, spoléhající se pouze na své navigátory. Zastávka v polomu nad Milštejnem se zaměřila na dřevo. Děti, opět rozdělené do družstev, měly za úkol na šedesáti obrázcích rozpoznat, kdy bylo užito dřevo (v nejrůznější formě, např. papír) na výrobu dané věci.

Závěrečný úkol čekal děti až na Milštejně a spočíval v tom, že na dlouhé papírové pásky měly nalepit nejrůznější odstíny přírodní zelené barvy. Tyto pásky jsme později použili k výzdobě oltářního stolu (který jsme na kočárku dopravili až na místo).

Mši svatou jsme tradičně sloužili podle dětského ordinária, s vlastním evangeliářem, hromadou ministrantů a za doprovodu kytary. Po mši svatě probíhaly paralelně skálolezeckví (cestu Alter weg zdolalo kromě dospělých pět dětí v rozmezí 4 až 12 let) a táborák spojený s opékáním špekáčků.

Na závěr lze říci, že přes vzrůstající počet účastníků (cca 40) se daří udržet přátelskou atmosféru, kdy lidé více investují, než konzumují. Zkrátka stále platí: „Jaké si to uděláme, takové to máme.“

Karel Spal, Jablonná v Podještědí

Křížová cesta pro děti

V pátek 22. dubna 2011 uspořádalo Salesiánské středisko Štěpána Trochty - dům dětí a mládeže v Teplicích netradiční křížovou cestu pro děti. Místem společného setkání dětí a jejich rodičů byla zámecká zahrada. Netradičnost tkvěla v tom, že účastníci plnili různé úkoly. Pod obecně známými názvy jednotlivých zastavení se skrývaly různé úkoly nejen s náboženskou tematikou, ale i z oblasti mezilidských vztahů. Děti soutěžily např. ve skládání puzzle, hrály pexeso, měly za úkol složit báseň nebo vyluštit tajenku apod.

Na zajištění a obsazení jednotlivých zastavení křížové cesty se podílelo okolo 30 převážně mladých lidí z řad zaměstnanců salesiánského střediska, dobrovolníků, přátel této organizace a studentů Východní odborné školy PERSPEKTIVA, s. r. o., v Dubí. Přálo nám i vskutku letní

počasí. Celkem se sešlo asi 60 dětí a rodičů.

Pro rodiče zajistilo Salesiánské středisko Štěpána Trochty - dům dětí a mládeže možnost příjemně prožitých chvil v kavárně blízko zámecké zahrady.

Cílem této akce bylo nejen umožnit rodičům a dětem prožít část dne volna jinak než pasivním sledováním nabízeného programu, ale hlavně objevit další vnitřní symboliku velikonočních svátků. Jsme opravdu rádi, že se naše nabídka setkala s pozitivním ohlasem.

Ladislav Nádvořík, ředitel salesiánského střediska Teplice

Setkání na „Pravdě“

Jako každý rok i letos pan děkan Werner Horák ohlásil na závěr nedělní mše svaté výlet na „Pravdu“ a zval děti, rodiče i prarodiče k setkání, pěkně společně projížďce, posleze procházce, pobytu u táboráku se špekáčky a také k soutěži ve sportovní obratnosti a znalostech katechizmu.

A cože to ta Pravda je? U nás v Lounech a v celém bývalém okrse je všem známo, že jde o areál zříceniny pozdně gotického hradu, pustého od 16 století, ukrytého v listnatých lesích poblíž trati Louny-Rakovník. Kdo a proč dal hradu jméno Pravda se dodnes neví.

V sobotu krásného slunečného dopoledne jsme se sešli na „malém nádraží“ v počtu 22 duší ve věkové skladbě od 5 do 70 let. Vedl nás pan kaplan ze žatecké vojenské posádky, který u nás na děkanství často přebývá a vůbec je s naší farností velmi zadobře.

Do opuštěné staničky Solopysky jsme dojeli v pořádku, a dokonce

nikdo nezapomněl vystoupit, ba se k nám další výletník s tatínkem i přidal. A šlo se pěšky na hrad. Kluci s rámusem a pošťuchováním, děvčata s tichým hloubáním o krásách kolem nás.

Jsou to jenom 3 km a jste tam, z ničeho nic místo lesa vidíte šedobílé kamenné zdivo majestátního opevnění, i hluboký příkop okolo se dodnes zachoval. A také tajemné výklenky a díry.

Čekaly tam na nás už nachystané hlavní atrakce dne - nebezpečný lanový most přes příkop dlouhý asi 15 metrů a sjezd po 20metrovém laně z vysokého stromu do síťové stěny.

Tyto atrakce přístupné jen ohelmovaným a zabezpečovacími kšírami vybaveným dobrodruhům obsluhovali vojáci žatecké posádky.

Vyzkoušet oboje si trouflý i pětileté holčičky a 35letá maminka, kluci museli jít do výstroje opakovaně. Dobré dvě hodiny vojáci trpělivě posluhovali dětem a omladině, odpovídali na zvědavé dotazy dětí i dospělých a potom se nenápadně vytrahli, ani buřta neochutnali. Moc a moc jim děkujeme za neobvyklé setkání a zážitky.

Po buřtiku a čaji či limonádě zůstali dospělejší u ohně, omladina zkoumala hrad a své vlastní problémy, jako kdo je nejlepší šermíř(ka) anebo hledač(ka) schovaných kamarádů.

Odpoledne potom pan děkan rozdělil přítomnou mládež do dvou družstev, rozhodně a spravedlivě, a začalo se soutěžit o „zlatý grál“; co to je se prý zjistí až po soutěži.

Disciplíny byly sportovní i vědomostní a soutěžilo se ze zápalu, křikem i tichými obavami o výsledek.

Ti, co vyhráli, pak šli pro ten „grál“, ze kterého se vyklubal obrovský dort na plechu, pěkně vysoký s dvojím mazáním, zdobený dozlatova a s marcipánovým pohárem navrch.

Pochopitelně dostali všichni kousek a nejeden. Jen se po něm zaprášilo.

A to už bylo pozdní odpoledne, všichni řádně nacpaní, unavení pohybem na sluníčku a zdravém vzduchu pomalu scházeli jinou cestou z hradu, a posleze i lesa zpět do civilizace.

Vláček nás pak všechny v pořádku dovezl do Loun a odtud jsme se za

hlasitého „S Pánem Bohem“ rozešli uondání a spokojeni domů.

Budete-li mít i Vy cestu „na naši stranu“, udělejte si výlet na Pravdu také, stojí to zato. My ho pořádáme už dobrých 20 let a pořád se dobře spolu na Pravdě máme.

Anežka Straková, Louny

Pouť Na Poušti

Dne 21. května 2011 se naše farní společenství zúčastnilo poutě v kostelíčku sv. Jana Nepomuckého Na Poušti nad Železným Brodem. Pout' se zde konala už po patnácté. Přítomné, mezi kterými byli i němečtí farníci se svým duchovním, přivítal P. Jan Jucha MS. Hlavním celebrantem poutní mše svaté byl R.D. Vladimír Slámečka.

V úvodu své homilie připomněl historická fakta ze života Jana Nepomuckého, který odmítl podepsat nepravdivý dokument, přestože by si tím zachránil život. V dnešní době je tento postoj pro nás výzvou, abychom ani v maličkostech nedělali kompromisy se zlem, i když se to nabízí jako snadné řešení.

Při bohoslužbě zazněla Mše pro soprán, sbor a klavír, kterou zkomponoval a dirigoval Bohuslav Lédl.

V prostorách kostela byly vystaveny grafické listy akademického malíře Jaroslava Prášila. Pouť doprovázel program pro děti a nabídka rukodělných výrobků.

Jan Hrubý, Újezd pod Troskami

Setkání varhaníků a sbormistrů

V sobotu 30. dubna 2011 se v Litoměřicích opět uskutečnilo diecézní setkání chrámových hudebníků, které zavedl již zesnulý pan Jiří Bříza. Děje se tak dvakrát ročně již od roku 2002. Začali jsme mši svatou v katedrále, kterou celebrou generální vikář P. Stanislav Příbyl. Následovala přednáška diecézního organologa Pavla Šmolíka. Tím byl zahájen dvouletý (čtyřdílný) cyklus přednášek z okruhu liturgie a hudby. Setkání bývá vždy na jaře a na podzim a toto je vyhlášený vzdělávací program.

Uvedu zde několik myšlenek z promluvy P. Příbyla:

Hudba při liturgii bývá často chápána jako šlehačka na dortu a někdy odsouvána až na okraj liturgického dění. Naše populace je obklopována naopak hlukem, přestala zpívat, jsme většinou konzumenty hudby.

Radost pramenící z evangelia má tvořit základ našeho snažení na poli chrámové a především liturgické hudby. Tedy žádná šlehačka či třešnička, ale poctivý chleba, i když někdy s dost tvrdou kůrkou.

Zpěv a vůbec hudba v liturgii vychází vždy ze slova. Slovo se stalo tělem, ale Boží slovo (s malým s) se vtěluje do hlasu, který rovněž přebývá mezi námi. Křesťané jsou lid, který zpívá. Zpěvem křesťanů par excellence je velikonoční heslo Aleluja tj. Chvalte Hospodina. Sv. Augustin řekl a opakoval to bl. Jan Pavel II.: Nepoddávejte se málomyslnosti, my jsme velikonoční lid a naši písní je Aleluja.

Jiří Vosáhlo, Mladá Boleslav

Putování za sv. Anežkou

V sobotu 11. června 2011 jsme se s některými členy turnovského společenství mládeže i s našimi rodiči zúčastnili pouti ke svaté Anežce do Doksan. Zájezd autobusem pořádal P. Pavel Mach z děkanství Mnichovo Hradiště, odkud jelo nejvíce poutníků. Další zájemci se k nám připojili v Turnově, Příšovicích, a Mladé Boleslavi.

Po příjezdu a možné prohlídce zahrady či krypty doksanského kláštera sester premonstrátek jsme dopoledne prožili s Mons. Janem Baxantem při mši svaté. I když byl následující program velice lákavý, plánovali jsme navštívit město Litoměřice a Mělník. Proto jsme se po mši svaté rozloučili s některými známými z diecéze a vydali se zase na cestu.

V Litoměřicích jsme si prohlédli nový park U Hvězdárny i historické sklepy města. Navštívili jsme katedrálu sv. Štěpána, kde jsme měli zajištěnou prohlídku i s výkladem, a vystoupali jsme také na pětašedesátimetrovou věž u katedrály. Ještě nás tu čekaly komentované prohlídky kostelů svatého Jakuba a Všech svatých. Pak už jsme se mohli vydat na poslední místo zájezdu - do Mělníka. V kostele sv. Petra a Pavla nám průvodkyně pustila nahrávku s informacemi o historii, kterou pak sama doplnila dalšími zajímavými údaji. Následně nás vzala i do krypty, kde se nachází jedna z největších kostnic v Česku. Před zdárným odjezdem domů jsme se ještě stačili hromadně vyfotit nad soutokem Labe a Vltavy a celodenní výlet mohl být zakončen buď ve sladké zámecké cukrárně, nebo restauraci v malebném centru Mělníka.

Kristýna Krejčíková, Mnichovo Hradiště

Pište nám na adresu zdislava@dltm.cz

Historická slavnost 10. září 2011 v Milešově

Obec Velemín – Milešov, Biskupství litoměřické, Rakouské kulturní fórum v Praze a Římskokatolická farnost Milešov vás srdečně zvou na historickou slavnost Zdeněk Kašpar Kaplíř ze Sulevic, český obránce Vídně, která se bude konat v Milešově 10. září 2011. Akce je oslavou 400. výročí narození tohoto významného českého šlechtice a vojevůdce.

- Program:**
- 13.00 - prohlídka kaple Andělů strážných na zdejší zámku
 - 14.00 - slavnostní průvod s hudbou za účasti historických regimentů
 - 15.00 - mše svatá v kostele sv. Antonína Paduánského, oslavuje generální vikář P. Stanislav Příbyl CSsR
 - 16.00 - čestná salva před kostelem a průvod s hudbou od kostela na fotbalové hřiště
 - 16.30 - proslovy a ukončení oficiální slavnosti
 - 17.00 - kulturní program: hudba, ukázka uměleckého kovářství, zábava pro děti aj.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 21. 8. 10.00 hodin Přeshraniční setkání rodáků, Cínovec
- 27. 8. 10.00 hodin Intronizace nového arcibiskupa, Berlín
- 28. 8. 9.00 hodin Pastorační návštěva farnosti, Dobruvice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSsR

- 27. 8. Účast na 30. setkání litoměřických rodáků, Fulda, Německo
- 28. 8. 9.30 hodin Mše svatá, St. Bonifatius Dom, Fulda, Německo

Objednávky Zdislavy na adrese zdislava@in.cz

Slavnost doprovodí gardová hudba Armády Rakouské republiky – posádková hudba města Vídně. Vydána byla pamětní mince (Ražba.cz Praha).

Z historie:

Stotisícová armáda osmanských Turků oblehla 14. července roku 1683 Vídeň, bránu do Evropy. Císař Leopold I. jmenoval dvaasedmdesátiletého českého šlechtice Kašpara Zdeňka Kaplíře ze Sulevic hlavním představitelem civilní administrativy Vídně, vojenským velitelem byl hrabě Ernst Rüdiger Starhemberg.

Obrana obležené Vídně se stala klíčovým zájmem celé střední Evropy a celé evropské křesťanské civilizace, ale pomoc přicházela jen velmi pomalu. Kašpar Kaplíř po 62 dnů hrůzného obléhání stál v čele města. Teprve 12. září dorazila vojska v čele s andělskými husary polského krále Jana III. Sobieského a v bitvě u vrchu Kahlenberg byli Turci na hlavu poraženi.

Kaplířova zásluha na záchraně Vídně byla obrovská. Maršálskou šerpu a hůl dostal od císaře Leopolda na počátku prosince 1683. Pětasedmdesátiletý zemřel ve Vídni dne 6. října 1686. Do rodové hrobky, kterou vybudoval v kostele sv. Antonína Paduánského v Milešově, bylo jeho tělo uloženo 20. října 1686.

Tip na výlet

Rovensko pod Troskami - zvonice s obrácenými zvony

Před kostelem sv. Václava v Rovensku pod Troskami stojí starobylá dřevěná zvonice z roku 1630. Skrývá světovou zvláštnost – zvony obrácené srdci vzhůru, jež se uvádějí v pohyb šlapáním.

Za náboženských bouří třicetileté války původní zvonice vyhořela (1629), již následujícího roku však byla znovu vystavěna a pořízeny do ní byly dva nové zvony, které odlil mistr zvonář Martin Schrötter z Hostinného nad Labem. Třetí, nejmenší zvon, byl pořízen v roce 1639. Zvony nebyly ani za první, ani za druhé světové války zrekvírovány.

Otevírací doba zvonice:

červen – září: út – so 9.00 – 12.00 a 13.00 – 17.00 hodin, ne a státní svátky 12.00 – 16.00 hodin

říjen – květen: pouze po telefonické objednávce (tel. 731 104 630) nebo jiné dohodě (písemně, e-mailem). Zvonění je možno vidět každou neděli a státní svátek ve 12.00 hodin (větším skupinám a zájezdům se doporučuje objednat se předem).

Vstupné:

dospělí 20 Kč (30 Kč v době zvonění), děti 10 Kč (15 Kč v době zvonění). Mimo otevírací dobu je vstupné dvojnásobné.

Rovenská zvonice je ve správě farního úřadu Rovensko pod Troskami.

www.turnovskovakci.cz

Poutní zájezd do rodiště kardinála Trochty

Římskokatolická farnost - děkanství v Věších Svatech Litoměřice pořádá ve dnech 27. – 28. srpna 2011 dvoudenní poutní zájezd do Francovy Lhoty, rodiště Štěpána kardinála Trochty.

Odjezd: v sobotu 27. 8. v 5.00 hodin od Diecézního domu kardinála Trochty (DDKT), Komenského 4, Litoměřice

Cena: 1000 Kč (při naplnění autobusu), v ceně je zahrnuta doprava, ubytování, parkovné a vstupné

(Pro zájemce možnost přespání v pátek v DDKT.)

Sobotní program:

- Sv. Hostýn - mše svatá, oběd
- Francova Lhota - prohlídka rodné vsi kardinála Trochty
- Kroměříž - prohlídka zámku a zámeckých zahrad
- Velehrad - ubytování a návštěva vinného sklepa

Nedělní program:

- Blatnice pod Antonínkem, dožínková pouť - 9.15 hodin průvod, 10.00 hodin mše svatá
- společný oběd, odjezd

Přihlášky u Petra Alexy, tel: (+420) 723 784 768

V příštím čísle Zdislavy naleznete příspěvek slovenského historika Mgr. Petra Brindzy, který se zabývá genealogickou studií o předcích kardinála Trochty.

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Litoměřický biskup Jan Baxant žehná poutníkům, kteří přijeli do Doksan učtit sv. Anežku.

Pouť ke sv. Anežce České v Doksanech

10. – 11. 6. 2011

Foto Karel Pech. Fotogalerii naleznete na www.dltm.cz

Nechyběly ani skvělé koláčky. Kdo ochutnal, nelitoval.

Motto: „Hledejme kořeny a budoucnost naší země“

Při slavnostní bohoslužbě, která se konala o sobotu 11. června.

Prosbu před reliéfem sv. Anežky u klášterního kostela Narození Panny Marie o přímluvu u Boha.

Obraz Nanebevzetí Panny Marie,

kolem roku 1680, autor Jan Jiří Heinsch, olejomalba na plátně, 282 x 180 cm.
V roce 2009 jej restaurovala akad. mal. Eva Votočková.

